

จินตะดาต

เรื่อง ชิตินัดดา มณีวรรณ
ภาพประกอบ ธนชัย มณีวรรณ

วรรณกรรมเยาวชนพื้นบ้าน ภาคเหนือ

จันทะตาด

TK
park
อุทยานการเรียนรู้

เรื่องโดย ชิตินัดดา มณีวรรณ

ภาพโดย ธนชัย มณีวรรณ

จังหวัดคาด

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-287-736-1

ผู้เชี่ยวชาญที่ปรึกษาคณะกรรมการ

รศ.ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล นายเจริญ มาลาโรจน์

คณะกรรมการอำนวยการ

นางทัศนัย วงศ์พิเศษกุล นางสาวเจียดฉัตรโคม ปรีพจน์พจนพิสุทธิ์
นายวัฒนชัย วินิจจะกุล นางสาวนันทนา เจริญภักดี

คณะกรรมการดำเนินงาน

รศ.สุกัญญา สุจฉายา ผศ.ดร.ชลภัสส์ วงษ์ประเสริฐ
นายเรืองศักดิ์ ปิ่นประทีป นายณัฐพร ศรีมุกด์

เรื่อง	ธิดินัดดา มณีวรรณ
ภาพ	ธนชัย มณีวรรณ
พิธีสูจรอักษร	นันท์ธันต์ จิตประภัสสร อารีณะ วีระวัฒน์
พิมพ์ครั้งที่ 1	พฤศจิกายน 2551
จำนวนพิมพ์	3,000 เล่ม
ราคา	135 บาท

เจ้าของโครงการและดำเนินการจัดพิมพ์

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)
สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี

ส่วนบริการ อาคารเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 8 Dazzle Zone

โทรศัพท์ 0-2257-4300 โทรสาร ต่อ 125
ส่วนสำนักงาน 999/9 อาคารสำนักงานเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 17
ถนนพระราม 1 โทรศัพท์ 0-2264-5963-65 โทรสาร 0-2264-5966
www.tkpark.or.th

ดำเนินการจัดทำต้นฉบับ

มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็ก โทรศัพท์ 0-2805-0202 โทรสาร 0-2805-1308
www.thaibby.in.th

ออกแบบรูปเล่ม จัดพิมพ์ และจัดจำหน่าย

บริษัท แพลน ฟอ์ คிடส์ จำกัด โทรศัพท์ 0-2591-8033
www.planforkids.com
เหมาะสำหรับเด็กอายุ X ปี

คำนำ

ในการจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ภูมิภาคต้นแบบแต่ละภาคนั้น สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) ได้มีการเตรียมการคู่ขนานกันไปทั้งด้านกายภาพและเนื้อหาสาระ กล่าวคือในระหว่างที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำลังปรับปรุงหรือก่อสร้างอาคารสถานที่สำหรับห้องสมุดมีชีวิตในรูปแบบอุทยานการเรียนรู้ สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ก็ประชุมหารือกับบุคลากรในท้องถิ่นและร่วมกันคัดเลือกหนังสือ ดนตรี และกิจกรรมต่างๆ ไปพร้อมกัน เพื่อเตรียมการด้านหนังสือและสื่อต่างๆ ซึ่งถือเสมือนเป็นจิตวิญญาณของห้องสมุด

โครงการนิทานพื้นบ้านเป็นส่วนหนึ่งของการเตรียมการทางด้านเนื้อหาสาระ ด้วยเล็งเห็นว่าเรื่องเล่าในแต่ละชุมชนมีทั้งสาระ ความสนุกสนาน และจินตนาการ สืบทอดกันมาจากภูมิปัญญาท้องถิ่นอันล้ำลึก มีความหมายต่อการเชื่อมโยงวิถีชีวิต วัฒนธรรม และการดำรงอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับแม่จะเป็นเรื่องเล่าเฉพาะกลุ่มชนในพื้นที่ แต่สาระที่แฝงอยู่ในเนื้อหาเรื่องราวของนิทานนั้นคือคติสอนใจ ซึ่งเป็นความรู้สากลที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทุกหนแห่ง

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ จึงมอบให้มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็กเป็นผู้ดำเนินการประสานงานกับปราชญ์ชาวบ้าน นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ร่วมกันคัดเลือกนิทานเรื่องเล่าพื้นบ้านที่มีคุณค่า มีอิทธิพลต่อความคิดและจินตนาการของเยาวชนในทางสร้างสรรค์ นำมาเรียบเรียงและจัดทำภาพวาดประกอบขึ้นใหม่ เพื่อจัดพิมพ์เป็นหนังสือที่มุ่งเสริมสร้างจินตนาการให้อ่านง่ายและเพลิดเพลิน โดยหวังว่าจะเป็นสื่อจูงใจให้เด็กและเยาวชนทั่วไปสนใจและรักการอ่านมากยิ่งขึ้น ทั้งยังสามารถนำไปประกอบการเล่านิทานในครอบครัว โรงเรียนและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เป็นการภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นอกเหนือจากบทบาทในฐานะผู้จุดประกายแนวคิดห้องสมุดมีชีวิตในประเทศไทย ให้เป็นพื้นที่แสวงหาความรู้ในบรรยากาศการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์และทันสมัยแล้ว สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ยังจะได้ทำหน้าที่ปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านแก่เด็กและเยาวชน บนพื้นฐานของความเคารพและภูมิปัญญาของแต่ละท้องถิ่น เสริมสร้างการยอมรับความแตกต่างหลากหลายและใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหา อันจะนำไปสู่สังคมสันติสุขอันเป็นที่สุด

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้

สารบัญ

หนึ่ง

๑

สองพี่น้องผู้ตาบอด 7

ห้า

๕

พบคู่แต่จำต้อง
พรากจาก 51

สอง

๒

พบยาวิเศษ 17

หก

๖

การผจญภัย
ของจันทะตาด 65

สาม

๓

ทำดีย่อมได้ดี 27

เจ็ด

๗

ความแค้น
ของสตรี 79

สี่

๔

กลับไปเยี่ยมพ่อแม่ 37

แปด

๘

ผลของการ
กระทำดี 95

เกร็ดความรู้

ในวรรณกรรมเขาวรรณภาคเหนือ จะใช้ตัวเลขขึ้นต้นแต่ละบทเป็นตัวเลขในภาษาล้านนา เรียกว่า **เลขโหรา**

ภาษาล้านนา หรือคำเมือง

เป็นภาษาประจำราชอาณาจักรล้านนาที่สันนิษฐานว่าเกิดขึ้นมานานนับพันปี ใช้กันในภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย เรียกว่า “ดินแดนล้านนา” หมายถึง 8 จังหวัด คือ เชียงใหม่ เชียงราย ลำพูน ลำปาง พะเยา แพร่ น่าน และแม่ฮ่องสอน

ตัวเลขในภาษาล้านนามี 2 แบบ คือ **เลขในธรรม** หรือ**เลขใน**ใช้ในการเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับภาษา และวรรณกรรมทางศาสนา มักเขียนบนใบลาน อีกแบบหนึ่งคือ **เลขโหรา** ใช้เขียนบอกจำนวนทั่วไปและการคำนวณโหราศาสตร์

เลขโหรา

๑๑ ๑๓๑๓ ๑๓๑๓๑๓๑๓

เลขในธรรม

๑๑ ๑๓๑๓ ๑๓๑๓๑๓๑๓

เทียบตัวเลขไทย

๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๐

หนึ่ง

สองพี่น้องผู้ซื่อสัตย์

สองพี่น้องผู้ว้าก

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ในเขตชนบทของเมืองจำปานคร มีครอบครัวฐานะยากจนครอบครัวหนึ่ง มีบุตรชายสองคน คนโตชื่อสุริยคาด เพราะกำเนิดในวันที่เกิดสุริยคราส ส่วนคนเล็กกำเนิดในคืนที่เกิดจันทรคราส พ่อแม่จึงให้ชื่อว่าจันตะคาด

เวลานั้น บ้านเมืองเกิดอาเพศ ฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาล ข้าวกล้าในนา ก็แห้งเหี่ยว ผลหมากรากไม้ที่เคยสุกอยู่เต็มต้นก็ไม่มีให้เห็น แม่น้ำที่เคยเต็มปริ่มทั้งสองฝั่งก็แห้งขอด กุ้งหอยปูปลาที่เคยแหวกว่ายอยู่ในแม่น้ำตายไปเกือบหมด ชาวบ้านลำบากยิ่งนัก โดยเฉพาะครอบครัวของสุริยคาดและจันตะคาดที่ยากจนอยู่แล้ว

ในแต่ละวัน ผู้เป็นพ่อแม่จะออกไปหาอาหารตามป่าเขาและแม่น้ำลำธาร ทั้งลูกชายทั้งสองไว้ตามลำพัง จันตะคาดยังเด็กเมื่อหิวก็ร้องไห้แง สุริยคาดผู้เป็นพี่ชายได้แต่หาน้ำมาให้พี่น้องดื่มประทังความหิว

พ่อและแม่หาอาหารอย่างยากลำบาก ชุดลงไปใต้พื้นดิน ได้มันหัวเล็กๆ มาสี่ห้าหัวก็ดีใจยิ่งนัก รีบกลับบ้านแล้วบดเผือกมันผสมน้ำกินแต่กินได้เพียงคนละอีกสองอีก สุริยาคาดและจันตะคาดก็มาขอกินด้วยพ่อกับแม่จึงยกน้ำผสมเผือกมันบดให้ลูก

ลูกชายทั้งสองยังเล็กนัก เมื่อได้ถ้วยน้ำจากพ่อแม่มาก็ดื่มจนหมดเกลี้ยง ไม่เหลือไว้ให้พ่อแม่เลย พ่อปลอบแม่ว่าไม่เป็นไร วันพรุ่งนี้ค่อยไปหาใหม่ แล้วทั้งคู่ก็กินน้ำจนอิ่ม ก่อนจะพาลูกทั้งสองเข้านอน

เช้าวันต่อมา พ่อกับแม่ไปชุดดินหวังจะเจอหัวเผือกหัวมันอีก แต่ก็ไม่มี ผู้เป็นพ่อทั้งหัวข้าวและกระหายน้ำ จึงไปที่ลำธารใกล้แห่งขอตเพื่อหาน้ำดื่ม พลันเหลือบเห็นหอยขมตัวเล็กๆ สิบกว่าตัวอยู่ในชอก จึงร้องเรียกแม่

“แม่เอ๊ย แม่เอ๊ย มาดูนี่สิ มีหอยอยู่หลายตัวเลย”

ทั้งสองดีใจมาก ช่วยกันเก็บหอยกลับบ้าน

“เออ แม่ ข้าว่าเราแบ่งหอยไว้ครึ่งหนึ่งก่อนดีไหม” พ่อเสนอผู้เป็นแม่แปลกใจจึงถามเหตุผล พ่อบอกว่า

“ถ้าลูกๆ เห็น มันต้องร่ำร้องขอกินจนหมดแน่ จะไม่ให้กินหรือก็อดสงสารไม่ได้ แล้วเราก็จะไม่ได้กิน และจะไม่มีแรงออกมาหาอาหารอีก”

แม่ฟังแล้วก็เห็นด้วย จึงเก็บหอยไว้ครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งเอาไปเผาไฟแล้วเรียกลูกทั้งสองมาแบ่งหอยให้กินคนละตัว แต่สุริยาคาดและจันตะคาดกินไม่อิ่ม

“ยังมีหอยเหลืออีกไหมจ๊ะ แม่จ๋า ลูกกับน้องยังกินกันไม่อิ่มเลย”

แม่จึงตัดใจยกหอยในส่วนของตนป้อนจันตะคาดกินจนหมด

พ่อก็ยกหอยของตนให้สุรียคาดกินเช่นกัน ลูกทั้งสองกินหอยอย่างเอร็ดอร่อยพอกับแม่นึกดีใจที่แอบแบ่งหอยไว้ครึ่งหนึ่ง

คืนนั้น หลังจากที่ถูกๆ หลับกันหมดแล้ว พ่อกับแม่ก็ชวนกันมา กินหอยที่เก็บไว้ด้วยความหิว แต่การกินหอยขมนั้นต้องออกแรงดูด เนื้อหอยจึงจะออกมา และการดูดหอยขมจะเกิดเสียงดัง พ่อจึงปรึกษาแม่ว่าจะกินหอยที่ไหนกันดี จึงจะไม่เกิดเสียงดังจนทำให้ลูกๆ ตื่น

ผู้เป็นแม่คิดว่าน่าจะไปกินหอยในโถงน้ำ แต่ปรากฏว่าโถงกลับทำให้เสียงดูดหอยยิ่งดังก้องมากกว่าเดิม จนสุรียคาดและจันตะคาดสะดุ้งตื่น เหลียวดูไม่เห็นพ่อแม่ จึงพากันเดินหา เห็นพ่อแม่ก้มหัวมุดอยู่ในโถงน้ำ สุรียคาดถามด้วยความแปลกใจว่า

“พ่อจะ แม่จะ ทำอะไรอยู่หรือ”

พ่อกับแม่ได้ยินเสียงลูกก็ตกใจเงยหน้าขึ้นมาจากโถง ทั้งปากและมือเลอะไปด้วยหอยขมเผาที่เพิ่งกิน จันตะคาดจึงร้องขอกินด้วย พ่อกับแม่เลยให้ลูกกินอีกคนละตัว ทั้งสุรียคาดและจันตะคาดกินหอยอย่างเอร็ดอร่อย แต่ยังไม่อิ่ม จึงร้องขออีก

“พ่อจ๋า แม่จ๋า เมตตาขอหอยให้ลูกอีกหน่อยเถอะ ลูกยังไม่อิ่มเลย”

พ่อและแม่ได้ยินเช่นนั้นก็เวทนานัก จึงยกหอยทั้งหมดให้ลูก ทั้งๆ ที่ตนเองเพิ่งกินไปคนละตัวเท่านั้น เมื่อหอยหมดแล้ว แม่จึงให้สุรียคาดพาน้องไปนอนเสีย แต่จันตะคาดยังร้องให้ด้วยความหิว สุรียคาดสงสารน้องจึงปลอมใจไปต่างๆ นานา

“อย่าร้องให้เลย จันตะคาดน้องรัก พรุ่งนี้พี่จะพาน้องเข้าป่าไปหากล้วยอ้อยกิน”

“จริง ๆ หรือพี่จำ พรุ่งนี้จะพาน้องไปที่ไหนจ๊ะ” จันตะคาดถาม

“พี่จะพาน้องไปป่า มีกล้วยผลโต ๆ สุกเหลืองหอมน่ากิน มีมะม่วงสุกลูกใหญ่หวานหอม มีมะไฟ มะพร้าวอยู่เยอะแยะไปหมด น้องอยากร้องนะ พรุ่งนี้พี่จะพาไปกิน คินนี่เรานอนกันก่อนนะ”

สุรียคาดคุยให้น้องฟังเรื่องอาหารที่จะพาไปกินในวันรุ่งขึ้น จนกระทั่งจันตะคาดหยุดร้องไห้และนอนหลับไป

รุ่งเช้า พ่อกับแม่ออกไปหาอาหารอีกเช่นเคย แต่ก็หาอะไรไม่ได้ ในดินก็ไม่มีหัวเผือกหัวมัน ในป่าก็ไม่มีส้มสุกกล้วยไม้เลยแม้แต่ลูกเดียว สองผิวเมียจึงลงออกไปไกลกว่าเดิม หวังว่าจะมีอะไรให้กินบ้าง

ฝ่ายสองพี่น้องอยู่บ้านหิวโหยยิ่งนัก ฝ่ายรพอแม่ก็ไม่เห็นกลับเสียที สุริยาคาดจึงตัดสินใจพาน้องออกจากบ้าน หวังจะไปหาปลา หาในแม่น้ำ

สุริยาคาดให้น้องชายนั่งรออยู่ริมฝั่งน้ำ ส่วนตนเองเดินท่อม ๆ หาสัตว์ที่อาจจะหลงเหลืออยู่บ้าง แล้วก็เห็นลูกปูตัวเล็กๆ สีตัวโตเข้าไปในซอกหิน จึงรีบจับมาทั้งหมดด้วยความดีใจ แล้วพาน้องกลับบ้าน ก่อไฟเผาปูหนึ่งตัวให้น้องกิน

จันตะคาดกินไม่อิ่มจึงร้องขออีก สุริยาคาดจึงตั้งใจเผาปูของตัวเองให้น้อง จันตะคาดกินหมดก็ยังไม่อิ่มอยู่ดี

“พี่จ๋า น้องขอกินปูอีกตัวหนึ่งเถอะ น้องยังหิวอยู่เลย”

“ปูตัวนี้พี่ตั้งใจจะเก็บไว้ให้พ่อนะ แต่เอาเถอะ ถ้าน้องยังไม่อิ่ม พี่จะเผาให้กิน”

สุริยาคาดเผาปูส่วนของพ่อให้น้องกิน แต่จันตะคาดก็ยังไม่อิ่มอยู่ดี จึงร้องขออีก สุริยาคาดบอกว่าเหลือปูแค่ตัวเดียวจะเก็บไว้ให้แม่ แต่จันตะคาดยังเด็กจึงไม่รับฟังเหตุผล สุริยาคาดจำต้องเผาปูตัวสุดท้ายให้น้องกินจนหมด

ฝ่ายพ่อและแม่นั้น แม้จะเดินทางไกลออกไป ก็ยังหาอะไรไม่ได้เลย จนใกล้ค่ำจึงเดินเซกลับบ้านด้วยความหิวโหย

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ได้กลิ่นปูเผาซึ่งโชยคลุ้งอยู่ก็ดีใจยิ่งนัก คิดว่าลูกคงออกไปหาอาหาร ได้กึ่งได้ปูมาเผาไว้รอทำเป็นแน่

แต่เมื่อเข้าไปถึงในครัว ก็เห็นแต่กระดองปูและก้ามปูกองอยู่หน้าเตาไฟ จึงเรียกสุริยาคาดมาถาม

“สุริยาคาด เจ้าไปหาปูมาเผากินหรือ”

“จ๊ะ พ่อ ลูกหาปูมาได้สี่ตัว กะว่าเก็บไว้ให้พ่อกับแม่คนละตัว แต่น้องหิวเหลือเกิน กินเท่าไรก็ไม่อิ่ม ลูกไม่รู้จะทำอย่างไร จึงต้องให้น้องกินทั้งหมด”

พ่อและแม่ฟังแล้วทั้งโมโห ทั้งน้อยใจและทั้งหิว จึงลืมตัวเขียนตีลูกทั้งสองพร้อมทั้งตำว่ามากมาย

“ทำไมพวกแกมันเนรคุณอย่างนี้ ขอกินอะไร พ่อแม่ยกให้กินจนหมด แต่พอเกหาอะไรได้กลับไม่คิดถึงพ่อถึงแม่ ลูกอย่างนี้จะเลี้ยงไว้ทำไม เจ้าลูกล้างลูกผลาญ”

พ่อใช้ไม้ตีสุริยคาดจนขาแทบแตก แม่ใช้มือตีจันตะคาดจนเป็นปื้นแดง สองพี่น้องร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด

“พ่อจ๋าแม่จ๋า พอละจะ อย่าตีลูกเลย ลูกเจ็บเหลือเกิน ลูกผิดไปแล้ว ยกโทษให้ลูกด้วยเถิด”

แต่พ่อแม่ก็นั่งทั้งหิว ทั้งเหนื่อยและผิดหวังจึงไม่ฟังคำของลูก ยิ่งได้ยินเสียงร้องไห้หนักเท่าไร ยิ่งลืมตัวตีลูกซ้ำให้หนักขึ้นไปอีกเท่านั้น แม่ทั้งเสียใจและน้อยใจเมื่อคิดถึงว่าตนเองยังยอมสละของกินส่วนของตนให้ลูกได้ แต่ลูกกลับไม่คิดถึงพ่อแม่ จึงตีลูกไปร้องไห้ไป น้ำตาไหลพรากอาบใบหน้า

ผู้เป็นพ่อโมโหจนลืมตัวออกปากไล่ลูกชายทั้งสองออกจากบ้าน

“พวกแกเนรคุณพ่อแม่ตั้งแต่เล็กอย่างนี้ จะเลี้ยงได้อย่างไร แกสองคนจงออกจากบ้านไปเสียตั้งแต่วันนี้ อย่ามาให้เห็นหน้า ออกไป”

“พ่อจ๋า ถ้าพ่อให้ลูกสองคนออกไปจากบ้าน แล้วลูกจะไปอยู่ที่ไหน พ่อจ๋าแม่จ๋า เมตตาลูกเถิด อย่าให้ลูกต้องไปอยู่ที่อื่นเลย”

แต่พ่อและแม่โกรธมาก ไม่ยอมฟังคำขอร้องใด ๆ สุริยคาดจึงอุ้ม

น้องลงไปหลบอยู่ที่ใต้ถุนบ้าน หวังว่าพุงนี้เข้าพอกับแม่หายโมโหแล้ว คงจะไม่ต้องถูกล้อออกจากบ้านไปจริงๆ

แต่จันตะคาดนั้นยังเด็กนัก พี่ชายจะปลอบอย่างไรก็ไม่หยุดร้องไห้ จนเสียงดังลอดขึ้นไปบนเรือน พอกับแม่ได้ยินเสียงร้องก็เกิดโมโหขึ้นมาอีก แม่ตะโกนลงมาว่า

“หยุดร้องให้เดี๋ยวนี้ละ ถ้าไม่หยุดแม่จะลงไปตีแกอีกให้ตาย”

จันตะคาดได้ยินเสียงแม่ตะโกนก็ยิ่งร้องไห้หนักขึ้น จนพอลุกขึ้นคว้าได้เดินลงไปดู

สุริยคาดเห็นพ่อเดินถือไม้ลงบันไดมาก็กลัวว่าพ่อกจะมาตีซ้ำ จึงอุ้มน้องวิ่งหนีออกจากบ้าน

สองพี่น้องหนีไปไกลถึงศาลาประจำหมู่บ้าน และหยุดพักอยู่ที่ศาลานั้น จันตะคาดยังคงร้องไห้สะอึกสะอื้น สุริยคาดได้แต่กอดน้องและปลอบใจน้องที่กำลังขวัญเสียไม่แพ้ตน

“จันตะคาด น้องเจ็บตรงไหนบอกพี่สิน้อง”

“น้องเจ็บขา เจ็บแขนที่แม่ตี เจ็บหูด้วยพี่จ๋า”

“ถ้าอย่างนั้นพี่จะเป่าคาถาให้น้อง จะได้หายเจ็บนะน้องนะ”

สุริยคาดแกลังพึมพำเหมือนกำลังร่ายคาถาแล้วเข้าไปที่แขนขา และเนื้อตัวของจันตะคาดเพื่อให้น้องชายรู้สึกดีขึ้น ก่อนที่จะผล็อยหลับไปด้วยความเหน็ดเหนื่อยทั้งคู่

รุ่งเช้า เสียงนกบินออกจากรังดังจิบๆ จิบๆ อยู่เชิงแซ่ สุริยคาดจ้วเจียตื่นขึ้นมา เห็นพระอาทิตย์กำลังโผล่พ้นขอบฟ้า จันตะคาดยังหนุนตักของพี่ชายหลับอยู่อย่างอ่อนเพลีย สุริยคาดจึงปลุกน้องชาย

ให้ตื่นขึ้น

“น้องจันตะคาด ตื่นเถอะเช้าแล้ว เราออกเดินทางต่อไปดีกว่า
ซินอยู่ที่นี้ เดี่ยวพ่อแม่ตามมาเจอ จะดีเราอีกนะ”

จันตะคาดงัวเงียลุกขึ้นเดินไปกับพี่ชายอย่างไม่รู้จุดหมายปลายทาง

ฝ่ายพ่อแม่ เมื่อตื่นขึ้นมาในตอนเช้า ความโกรธโมโหได้หายไป
หมดแล้ว จึงรีบลงจากเรือน ไปเรียกหาลูกที่ได้กลับบ้านแต่ไม่เจอ เดิน
จนทั่วก็ไร้แวว แม่เสียใจมากที่ใจร้อนตีลูกอย่างขาดสติ ทรวดตัวลงนั่ง
ร้องให้คร่ำครวญหาลูกทั้งสองอย่างน่าเวทนา

park
อุทยานการเรียนรู้

สอง

พบบทวิเศษ

พบยาวิเศษ

สุริยคาดและจันตะคาด สองพี่น้องเดินเซซังไปอย่างไม่มีจุดหมาย จนกระทั่งมาถึงป่าแห่งหนึ่ง จันตะคาดจึงร้องบอกพี่ชายว่า

“พี่จ๋า น้องเหนื่อยเหลือเกิน เดินไม่ไหวแล้วจ๊ะ พี่จ๋า”

“อดทนหน่อยเถิดน้อง เดินไปอีกนิดเดี๋ยวก็คงจะเจอบ้านคนแล้ว เราจะได้ไปขออาหารเขากินประทังความหิว”

“แต่น้องเหนื่อยเหลือเกิน เดินไม่ไหวแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นพี่จะอุ้มน้องไปเอง จันตะคาด น้องอดทนอีกนิดนะ”

สุริยคาดอุ้มน้องชายเดินต่อไปจนถึงราวป่า เห็นบ้านเรือนเรียงรายอยู่หลายหลังก็ดีใจมาก รีบเดินไปหยุดที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง เจ้าของบ้านเห็นเด็กชายทั้งสองก็ร้องถามว่า

“ไฉ่หนู ไปไหนมาไหนละนี่ ทำไมมากันแค่สองคน”

“พ่อลุงจ๋า เมตตาข้ากับน้องด้วยเถิด ข้านี้ชื่อสุริยคาด ส่วนน้องชายชื่อจันตะคาด เราสองคนพี่น้องเดินทางมาจากเมืองจำปานคร ขอเมตตาให้ข้าให้น้องข้าเหนื่อยเถิด”

ชายเจ้าของบ้านจึงเรียกเมียของตนซึ่งกำลังหุงข้าวอยู่ในครัว ออกมา ฝ้ายเมีย เมื่อเห็นสองพี่น้องหน้าตาตามอมแมมมาอ่อนวอน ขอความเมตตาด้วยคำพูดที่สุภาพก็นึกเอ็นดูจึงได้ถาม

“พ่อแม่ของเจ้าอยู่ที่ไหนกัน ทำไมปล่อยให้ลูกสองคนต้อง ออกมาเดินเร่ร่อนอย่างนี้”

สุริยคาดจึงเล่าว่าตนและน้องชายกินบุญหมด ไม่เหลือไว้ให้พ่อแม่ เลย พ่อแม่โกรธมากจึงตีตนเองกับน้องชาย และไล่ออกจากบ้าน

เจ้าของบ้านทั้งสองฟังแล้วเกิดความสงสารยิ่งนัก ผู้เป็นเมียจึงตัก ข้าวใส่จานมาให้เด็กน้อยทั้งสองกิน สุริยคาดกับจันตะคาดดีใจมากที่ได้ กินอาหารอย่างเต็มอิ่มเป็นครั้งแรก

“พ่อลุงแม่ป้าจ๋า ข้าและน้องขอบคุณในความเมตตาของพ่อลุง แม่ป้าทั้งสองยิ่งนัก ข้าทั้งสองขอลาไปก่อนนะจ๊ะ หากมีโอกาส เราจะ ตอบแทนบุญคุณของพ่อลุงแม่ป้าในวันหนึ่ง”

“โอ พ่อคุณเอ๋ย ตัวแค่นี้ยังรู้จักบุญคุณคน แล้วพ่อแม่เจ้าไล่เจ้า ออกมาจากบ้านได้อย่างไรกันนะนี่”

สองพี่น้องเดินทางต่อไป หากพบเจอบ้านเรือนก็แวะขอข้าวปลา อาหาร ชาวบ้านเมื่อยากจนแต่สงสารก็แบ่งปันให้คนละเล็กคนละน้อยพอ ประทับชีวิต หากไม่พบชาวบ้านก็ไม่ได้กิน สองพี่น้องต้องอดมื้อกินมื้อ อยู่เช่นนี้เป็นเวลานาน

แท้จริงแล้วทั้งสุริยคาดและจันตะคาดเป็นผู้มีบุญมาเกิด เหตุที่ตก กระจกลำบากเพราะต้องชดใช้กรรมเก่าในชาติก่อน และความลำบากของ สองพี่น้องก็ทำให้ทิพยอาสน์ของพระอินทร์แข็งกระด้างขึ้นมา

อันว่าทิพยอาสน์ของพระอินทร์นี้ ปกติแล้วจะอ่อนนุ่มดังปุยนุ่น แต่เมื่อผู้มีบุญคนใดตกทุกข์ได้ยากหรือได้รับความเดือดร้อน ทิพยอาสน์ จะแปรเปลี่ยนเป็นแข็งกระด้างเหมือนดังศิลา

พระอินทร์นั้นมีตาทิพย์ เมื่อมองลงมายังโลกมนุษย์จะเห็นความเป็นไปทุกอย่าง ทรงเห็นสุริยคาคและจันตะคาดกำลังระหกระเหินเดินป่า บางมือมีกิน บางมือต้องอด พระอินทร์คิดจะช่วยเหลือสองพี่น้อง จึงชวนพระวิษณุกรรมแปลงกายเป็นงูเห่ากับพังพอนต่อสู้กันอยู่ในป่า

สุริยคาคเห็นงูเห่าตัวใหญ่กำลังต่อสู้กับพังพอนอย่างเอาเป็นเอาตาย ก็รีบชวนน้องหมอบดูเหตุการณ์ เห็นงูเห่าไล่กัดพังพอน เมื่อได้ทีก็ฉกไปที่คอ จนพังพอนสิ้นใจตาย

งูเห่าเห็นพังพอนตาย ก็เลื้อยไปเด็ดใบไม้จากพุ่มไม้ใกล้ๆ มาใส่ปากพังพอน ทันใดนั้นพังพอนก็ฟื้นคืนชีวิต

สัตว์ทั้งสองต่อสู้กันอีก คราวนี้พังพอนเป็นฝ่ายกัดงูเห่าจนตายแล้วพังพอนก็วิ่งไปเด็ดใบไม้จากพุ่มไม้เดียวกันมาใส่ปากงูเห่า ทันใดนั้นงูเห่าก็ฟื้นขึ้นมาอีก ทั้งงูเห่าและพังพอนต่างไล่กัดกัน หากฝ่ายหนึ่งตายอีกฝ่ายหนึ่งก็จะไปเอาใบไม้มาใส่ปากให้ฟื้น ตายแล้วฟื้นอยู่อย่างนี้หลายครั้งหลายครา ในที่สุดก็เลิกการต่อสู้แยกย้ายกันไปคนละทาง

สุริยาคาตรีวิ่งไปเด็ดใบยาวิเศษจำนวนมากใส่ในย่ามที่ชาวบ้านเมตตาให้มา แล้วพาน้องออกเดินทางต่อไป

ยังมีภิกษุณีรูปหนึ่ง นั่งภาวนาอยู่ใต้ต้นมหาโพธิ์กลางป่า มีกาตัวหนึ่งบินมาเกาะบนต้นโพธิ์แล้วถ่ายมูลลงมารดศีรษะภิกษุณี แม้ว่าภิกษุณีจะไม่ถือโอกรธและเดินออกจากป่าไปแล้ว แต่บาปกรรมก็ทำให้กาตัวนั้นเกิดอาการจุกเสียดจนหายใจไม่ออก ตกลงมาตายอยู่ใต้ต้นโพธิ์นั่นเอง

เมื่อสองพี่น้องเดินทางมาถึงใต้ต้นโพธิ์ เห็นกานอนตายอยู่จึงเคี้ยวใบยาวิเศษยัดใส่ปากกา กาก็กลับฟื้นคืนชีวิต ด้วยความดีใจ กาก็บอกกับสองพี่น้องว่าจะขอตอบแทนบุญคุณ

“พ่อหนูทั้งสอง ข้าขอบคุณเหลือเกินที่ช่วยชีวิตข้า ตั้งแต่บัดนี้ต่อไป เจ้าอยากกินส้มสุกลูกไม้อะไรบอกมาเถิด ข้าจะไปหามาให้เป็นอาหาร”

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา กาก็หาผลไม้มาให้สองพี่น้องกินทุกวัน

วันหนึ่ง กาบินเข้าไปในป่าใหญ่ เห็นขบวนงานศพของยักษ์ เมื่อแอบฟังจึงได้รู้ว่า เมียยักษ์ตาย ฝ่ายยักษ์ผู้เป็นผัวจึงจัดงานศพขึ้น เชิญ

บรรดายักษ์จากหลายเมืองมาร่วมงาน และได้สั่งการลูกน้องให้ไปจับคน มาเป็นอาหารเลี้ยงแขก

ฝ่ายกาก็คิดว่า ทำไมตนต้องมาทนทะเล้นๆ หาอาหารให้เด็ก สองคนกินราวกับเป็นข้าวบิ่ใช้เช่นนี้ด้วย ไม่เห็นเกิดประโยชน์ใด ๆ แก่ ตนแม้แต่น้อย ถ้าหากปล่อยให้ยักษ์ไปจับสองพี่น้องกินเป็นอาหารเสีย ตนก็จะเป็นอิสระไม่ต้องเที่ยวหาอาหารเช่นนี้อีก คิดแล้วกาเนอร์คุณ จึงบินไปจิกชั้นเนื้อที่ยักษ์ตากทิ้งไว้ เพื่อล่อให้ยักษ์ตาม ยักษ์เห็นกา ขโมยเนื้อจึงวิ่งไล่ เอาค้อนขว้างถูกกาปีกหัก ตกลงตรงที่สุริยาคาด และจินตะคาดรออยู่พอดี

เมื่อยักษ์ตามมาถึงจึงจับเด็กทั้งสองรวมทั้งกาไว้ในอุ้งมือแล้ว รีบกลับไปเมืองยักษ์ ถึงเมืองก็จับกาปีกหักใส่ปากเคี้ยวกิน จากนั้นจึง รีบไปหายักษ์ทั้งหลายที่มาร่วมงานศพโดยทั้งสองพี่น้องไว้ก่อน

ฝ่ายสุริยาคาดและจินตะคาด เห็นยักษ์กินกาก็หวาดกลัวเป็นอย่าง ยิ่ง ขณะที่กำลังคิดจะหนีก็เห็นศพของยักษ์ผู้เป็นเมียนอนนิ่งอยู่บนแท่น ด้วยความสงสาร สุริยาคาดจึงหยิบใบไม้มาเคี้ยวแล้วยัดใส่ปากนางยักษ์ ทันใดนั้นนางยักษ์ฟื้นคืนชีวิต

ฝ่ายยักษ์ผู้เป็นผัวเห็นเมียของตนฟื้นขึ้นมาก็ดีใจ ชักถามความ เป็นมาของสองพี่น้อง

“เจ้าลูกมนุษย์น้อย เจ้าเป็นใครกัน เหตุใดถึงเข้ามาในเขตของ ยักษ์เช่นนี้ รู้หรือไม่มนุษย์อย่างเจ้าเป็นอาหารของเรา เจ้าไม่กลัวตาย หรือ”

สุริยาคาดเล่าว่า

“ข้าและน้องชายถูกพ่อแม่ไล่ออกมาจากบ้าน เราจึงซัดเซพเนจร

มาเรื่อยๆ เจอบ้านใครก็ขอข้าวเขากินจนมีชีวิตอยู่ได้ไปวัน ๆ วันหนึ่ง เข้ากับน้องได้ช่วยชีวิตกาที่ตายไปให้ฟื้นคืนมา กาดัวนั้นสัญญาว่าจะหาผลไม้ในป่ามาให้ข้าและน้องชายเป็นอาหาร แต่ถูกท่านไล่จับและกินไปเสียแล้ว”

“ลูกมมนุษย์น้อยเอ๋ย ยกโทษให้ข้าด้วยเถอะ ข้าไม่รู้จริงๆ ว่ากา นั้นเป็นกาที่คอยหาอาหารให้เจ้า ข้าเห็นมันมาขโมยเนื้อของข้าไป เลย ไปลงโทษมัน”

นางยักษ์ผู้ฟื้นคืนชีวิตเอ๋ยกับเด็กทั้งสองว่า

“เจ้าสองคนมีบุญคุณกับข้ายิ่งนัก เจ้าจงอย่ากลัวเลย พวกเราจะ ไม่ทำอันตรายเจ้าหรอก”

ยักษ์สองผิวเมียเอ็นดูรักใคร่สุริยคาดกับจันตะคาดยิ่งนัก เมื่อหา ข้าวปลาอาหารของมนุษย์มาให้สองพี่น้องได้กินจนอิ่มหน้าแล้วก็เลี้ยงไว้ ประดุจลูกในไส้ ประกาศว่า

“นับตั้งแต่วันนี้สุริยคาดและจันตะคาดเป็นลูกของข้าทั้งสอง ห้าม ยักษ์ตนใดมาจับลูกของข้ากินเป็นอันขาด ใครไม่เชื่อฟัง ข้าจะลงโทษให้ หนัก”

ยักษ์ทั้งสองเลี้ยงดูสองพี่น้องเป็นอย่างดีอยู่หลายปี จนกระทั่ง คาดโตเป็นหนุ่มและจันตะคาดโตพอที่จะช่วยเหลือตนเองได้แล้ว วัน หนึ่งมีเพื่อนยักษ์จากต่างเมืองเดินทางมาเยี่ยม เห็นสองพี่น้องเป็น มนุษย์จึงคิดจะจับกิน แต่ยักษ์สองผิวเมียห้ามไว้

“เพื่อนเอ๋ย สุริยคาดและจันตะคาดนั้นแม้จะเป็นลูกมนุษย์ แต่ กับเมื่อยกักรักและเลี้ยงดูราวกับลูกในไส้ ท่านอย่าคิดมาจับกินเลย”

เพื่อนยักษ์ตนนั้นได้เถียงว่า

“มนุษย์เป็นอาหารของยักษ์อย่างเรามาแต่ไหนแต่ไร ท่านจะเลี้ยงมันไว้เป็นลูกได้อย่างไร มันผิดธรรมชาติ ข้าได้กลิ่นมนุษย์แล้วชวนน้ำลายไหลยิ่งนัก ท่านจงส่งมันทั้งสองมาให้ข้าเถอะ ข้าจะกินมันให้อิ่มหน้า”

“ข้าทำไม่ได้ สองคนนี้เป็นเหมือนลูกของข้า ข้าจะไม่ยอมให้ใครมาจับกินเป็นอันขาด”

“ถ้าท่านไม่ยกให้ ถือว่าไม่ให้เกียรติสหายอย่างข้า ข้าคงต้องเพื่อน ๆ มาทำศึก หากเป็นเช่นนั้น ท่านก็จงคิดดูเถิดว่าจะเสียหายหนักแค่ไหน พรรคพวกของข้ามีมากมายนัก ท่านยกมนุษย์นี้ให้ข้าแต่โดยดีจะดีกว่า” ยักษ์เกรงู

ยักษ์ผู้เป็นผัวนั้นรู้ดีว่าหากจะต้องสู้รบกันจริงๆ แล้ว คงจะชนะเพื่อนยักษ์อันธพาลได้ยาก จึงออกอุบายว่าขอเวลาให้ตนและเมียได้รำลาลูกมนุษย์ทั้งสองคนสักหนึ่งคืน

“เพื่อนเอ๋ย หากเพื่อนพูดมาเช่นนี้ ข้าก็สนใจ แต่ขอให้เห็นใจข้าและเมียด้วยเถอะ เราสองคนเลี้ยงดูมนุษย์น้อยสองคนนี้เหมือนลูกอย่างน้อยขอให้ได้อยู่ด้วยกันอีกสักคืนหนึ่ง พรุ่งนี้ท่านจะทำเช่นไรแล้วแต่ท่านเถอะ”

แต่ในคืนนั้น ยักษ์สองผัวเมียก็แอบพาสุรียาคาดและจันตะคาดหลบหนีออกไปให้พ้นจากเมืองยักษ์ นางยักษ์นั้นโศกเศร้าเสียใจยิ่งนักที่ต้องพรากจากสองพี่น้อง

“ลูกเอ๋ย แม้ว่าเจ้าทั้งสองจะไม่ใช่ลูกของแม่ แม่ก็รักเจ้าเหมือนลูกในไส้ บัดนี้จำต้องจากกันไปเสียแล้ว หากแม่ตั้งให้เจ้าทั้งสองอยู่ที่นี้ ลูกคงจะตายเสียเป็นแน่ แม่กับพ่อจึงต้องพาลูกกลับไปยังเมือง

มนุษย์ ขอให้ลูกทั้งสองอย่าถือโทษโกรธแม่เลยนะ ลูกจำ”

จันตะคาดได้ยืมแม่ยักษ์คร่ำครวญเสียใจก็ร้องให้ตาม สุริยคาดกล่าวปลอบใจแม่ยักษ์ว่า

“แม่จำ ลูกทั้งสองนั้นไม่โกรธพ่อและแม่เลย มีแต่นึกในความเมตตาของพ่อและแม่ตลอดมา หากพ่อและแม่ไม่ได้ชุบเลี้ยงลูกทั้งสองแล้ว เราอาจจะหิวตายอยู่ในป่าตั้งแต่หลายปีมาแล้วก็ได้ บุญของพ่อและแม่นั้นมากมายยิ่งนัก ขอให้พ่อกับแม่อย่าได้เสียใจเลย ลูกและน้องจะจดจำบุญคุณของพ่อและแม่ไปตราบนานกว่าชีวิตจะหาไม่”

ทั้งสี่ต่างรำไห่อย่างโศกเศร้ามาก่อนที่จะตัดใจจากกัน ยักษ์ผิวเมียพาสุริยคาดและจันตะคาดไปส่งไว้ตรงราวป่าของเมืองมนุษย์ เมื่อพ่อแม่ยักษ์ลับหายไปจากสายตาแล้ว สองพี่น้องจึงเดินดุ่มเข้าไปยังเขตเมืองที่ชื่อเมืองกาสิ ท่ามกลางความมืดของยามค่ำคืน

สาม

ทำดียังดมได้ดี

ทำดียอมได้ดี

พญากาสี ผู้ปกครองเมืองกาสิมีพระธิดาองค์หนึ่ง ชื่อว่านางสุชาติสา อายุ ๑๖ ปี กำลังเป็นสาวสะพรั่ง รูปร่างงดงามอรชรอ่อนพญากาสีรักและหวงแหนพระธิดายิ่งนัก

พญากาสีสร้างปราสาทหลังใหญ่ที่ปลูกดอกไม้มากมายไว้ให้พระธิดาได้พำนัก ทุกๆ วันนางสุชาติสาจะออกไปชมสวนในตอนเช้าและเย็นสวนของนางมีดอกไม้มากมายหลากสี ทั้งดอกมะลิ ดอกชบา ดอกพุดดอกจำปี ดอกจำปา ดอกสารภี ในสระน้ำกว้างใหญ่มีดอกบัวทั้งบัวเผื่อน บัวผัน ลอยปกคลุมอยู่เต็มสระ นางสุชาติสามีความสุขกับหมู่เมวลดอกไม้ในปราสาทของนางเป็นอย่างยิ่ง

วันหนึ่ง นางสุชาติสาออกไปชมอุทยานดอกไม้ตามปกติ พร้อมกับนางกำนัลคนสนิท ขณะที่นางกำลังไปดอมดมดอกไม้ที่ส่งกลิ่นหอมอบอวลอยู่นั้น ภูเห่าตัวหนึ่งก็ฉกเข้าที่ไหล่ของนางอย่างรวดเร็วก่อนจะเลื้อยหายไปใ้ในพุ่มไม้

พญากาสีและมเหสีตกใจแทบสิ้นสติ รีบสั่งให้หมอลหวงรักษานางทันที

แต่พิษงูนั้นรุนแรงเกินกว่าที่หมอลหวงจะช่วยชีวิตพระธิดาไว้ได้ไม่นานนางก็สิ้นใจตาย หมอลหวงกราบทูลพญากาสีด้วยความเศร้าสลดว่า

“พิษงูนั้นรุนแรงเกินกว่าที่โอสถใดจะเยียวยาได้ พระธิดาทรงสิ้นพระชนม์แล้วพระพุทธเจ้าข้า”

การตายของนางสุชาติสายังความเสียใจแก่พญากาสีและมเหสียิ่งนัก ทั้งสองกอดศพของนางแล้วร้องไห้คร่ำครวญแทบจะขาดใจ

ชาวเมืองกาสิได้ยินข่าวร้ายว่าพระธิดาสุชาติสาสิ้นพระชนม์แล้วต่างร่ำไห้กันทั้งเมือง ชายหนุ่มทุกคนพร้อมใจกันโกนศีรษะเพื่อไว้อาลัยให้กับพระธิดาของเจ้าเมืองที่พวกเขารักและเคารพยิ่ง

พญากาสีให้เก็บร่างของนางสุชาติสาไว้ในปราสาท ไม่ยอมจัดงานศพตามประเพณี เพราะหวังว่าสักวันคงจะมีหมอวิเศษหรือยาวิเศษที่จะช่วยชุบชีวิตนางให้ฟื้นคืนมาได้

ฝ่ายสุริยคาดและจันตะคาดเดินทางเข้ามาในเขตเมืองกาสิ ก็รู้สึกที่บ้านเมืองแห่งนี้ดูร่มรื่นยิ่งนัก ต้นไม้ใหญ่ขึ้นครึ้มเต็มสองข้างทางแม่น้ำลำธารก็ใสสะอาด ไม่เหมือนกับเมืองจำปานครที่พวกตนเคยอาศัยอยู่เลย

จันตะคาดผู้นองรู้สึกหิวและกระหายน้ำจึงเอ่ยชวนพี่ชายว่า

“พี่จำ นองรู้สึกกระหายน้ำเหลือเกิน เราลองแวะขอน้ำจากชาวบ้านในละแวกบ้านข้างหน้าดีไหมจะ พี่”

สุรียคาดเห็นดีด้วย จึงชวนน้องแหวะขอน้ำดื่มที่บ้านหลังหนึ่ง

“พ่อหนุ่มทั้งสองคนมาจากไหนกันหรือ ดูท่าทางจะไม่ใช่คนเมืองนี้” เจ้าของบ้านถามหลังจากที่ยกน้ำมาให้ทั้งสองดื่ม

“ข้าและน้องชายพลัดหลงมาจากเมืองไกล หลงทางอยู่ในป่ามานาน เพิ่งมาเจอบ้านคนก็วันนี้แหละจ๊ะ” สุรียคาดตั้งใจไม่เล่าว่าเพิ่งออกมาจากเมืองยักษ์ เพราะเกรงว่าชาวบ้านจะตกใจกลัวและแตกตื่น

“ข้าหิวเหลือเกิน พ่อลุงพอจะเมตตาให้ข้าวปลาอาหารข้าและพี่ชายกินหน่อยได้ไหมจ๊ะ” จันตะคาดเอ่ยขึ้นตามประสาชื่อ เจ้าของบ้านจึงจัดสำรับให้สองพี่น้องกิน แต่อาหารนั้นมีเพียงเล็กน้อย เจ้าของบ้านจึงบอกให้สองพี่น้องไปที่บ้านของเศรษฐีอุกัณฐะผู้มีเมตตา

“ข้าก็มีข้าวปลาอาหารแค่เล็กน้อย เจ้าทั้งสองคงกินไม่อิ่ม อย่กะนั้นเลย เจ้าจงเดินไปตามถนนเส้นนี้เถอะ เป็นทางไปบ้านของเศรษฐีอุกัณฐะ แล้วเจ้าจะได้อิ่มหน้าเพราะท่านเศรษฐีท่านตั้งโรงงานไว้ให้คนเดินทางและชาวบ้านที่ขัดสน”

สุรียคาดและจันตะคาดกล่าวขอบคุณเจ้าของบ้าน แล้วเดินทางไปยังบ้านของเศรษฐีอุกัณฐะ ระหว่างทางก็รู้สึกแปลกใจที่ได้เห็นผู้ชายทุกคนต่างโกนศีรษะจนโล้นเกลี้ยง แต่ก็เก็บความสงสัยเอาไว้

ไม่นาน สองพี่น้องก็ถึงโรงงานที่ตั้งอยู่หน้าบ้านของเศรษฐีอุกัณฐะมีคนยกไ้มารับอาหารอยู่มากมาย เป็นเวลาเดียวกับที่เศรษฐีอุกัณฐะเดินเข้ามาในบริเวณโรงงานพอดี ท่านเศรษฐีเห็นสองพี่น้องท้วงท่ามีสง่าราศี อีกทั้งกิริยาสุภาพผิตไปจากคนทั่วไป จึงเอ่ยถามว่า

“พ่อหนุ่มทั้งสองมาจากไหนกันหรือ นั่นน้องชายเจ้าใช้หรือไม่ดูๆ แล้วอายุยังน้อยอยู่ ทำไมจึงเร่ร่อนเช่นนี้เล่า”

สุรียคาดและจันตะคาดยกมือไหว้พร้อมทั้งตอบคำถามของเศรษฐี
อุกฤษฐะอย่างสุภาพอ่อนน้อม

“ตัวข้าชื่อสุรียคาด ส่วนน้องชายชื่อจันตะคาด เราสองคนพี่น้อง
ถูกพ่อแม่ไล่ออกจากบ้านเมื่อหลายปีมาแล้ว เราซัดเซพเนจรมา
ในป่าจนหลงเข้าไปในเมืองยักษ์ ตอนแรกเราสองคนจะถูกยักษ์จับกินแล้ว
แต่ข้าและน้องบังเอิญได้ไปไม่พิเศษจากในป่า เป็นยาที่สามารถชุบชีวิต
คนตายได้ เราจึงช่วยเมียยักษ์ให้ฟื้นคืน พ่อยักษ์และแม่ยักษ์จึงรับ
เลี้ยงดูเราทั้งสองประหนึ่งลูกในไส้อยู่หลายปี แต่ไม่นานมานี้ มียักษ์
อันธพาลมาขอเราสองคนไปเป็นอาหาร พ่อยักษ์และแม่ยักษ์ไม่ยอม
ยกให้ จึงแอบพาเราสองคนพี่น้องออกจากเมืองยักษ์ จนมาถึงเมืองนี้
แหละจ๊ะ”

สุรียคาดเล่าความเป็นมาของตนและน้องชายให้กับท่านเศรษฐี
ฟังจนหมดสิ้น ท่านเศรษฐีเมื่อได้ยินคำพูดที่สุภาพและอ่อนน้อมของ
สุรียคาดก็ฟังพอใจยิ่งนัก อีกทั้งเมื่อได้รู้ว่าเด็กหนุ่มทั้งสองคนเคยพำนัก
อาศัยอยู่เมืองยักษ์มาหลายปีโดยไม่มีภัยอันตราย แสดงว่าทั้งสองคนนี้
น่าจะเป็นผู้มีบุญรักษาหรือเทวดาคุ้มครอง

“เมื่อก็เจ้าบอกว่าเจ้ามียาพิเศษ ชุบชีวิตคนตายได้อย่างนั้นหรือ”

“จ๊ะ ข้าและน้องชายบังเอิญไปพบในป่า ได้ช่วยชีวิตกาและแม่
ยักษ์มาแล้วสองชีวิต”

“ช่างโชคดีจริง ถ้าเช่นนั้นเจ้าจะช่วยชุบชีวิตพระธิดาของพวกเรา
ได้หรือไม่”

“พระธิดาเป็นอะไรไปหรือจ๊ะ ท่านเศรษฐี” สุรียคาดถาม เศรษฐี
จึงเล่าว่า

“พระธิดาลิ้นพระขนมเพราะพิษงู พวกเราชาวเมืองกาสิต่างโศกเศร้าเสียใจยิ่งนัก พร้อมใจกันไถนศิระเพื่อไว้อาลัยให้กับนางสงสารแต่พญากาสิและพระมเหสี ทั้งสองพระองค์แทบพระทัยสลาย หากเจ้ามียาวิเศษช่วยชุบชีวิตคนตายได้จริง นับเป็นบุญของชาวเมืองกาสิเรา”

สุริยาคาตรับปากด้วยความยินดี เศรษฐีอุกัณฐะจึงพาสุริยาคาและจินตะคาดเข้าไปอาบน้ำในบ้านพร้อมทั้งหาเสื้อผ้าชุดใหม่ที่สะอาดและสวยงามให้ใส่

“ข้ารักในมารยาทอันอ่อนน้อมและจิตใจดีงามของเจ้าทั้งสองยิ่งนัก จึงอยากจะรับขวัญเจ้าด้วยเสื้อผ้าและเครื่องประดับประหนึ่งว่าเจ้าทั้งสองเป็นลูกชายของข้า และพาพวกเจ้าไปเข้าเฝ้าพญากาสิเพื่อช่วยชุบชีวิตพระธิดา”

สุริยาคาและจินตะคาดก็มลงกราบเศรษฐีอุกัณฐะด้วยความตื้นตันที่ท่านรักใคร่เอ็นดู

ทางด้านพญากาสิและพระมเหสียังคงเศร้าโศกเสียใจคิดถึงพระธิดา เมื่อได้เห็นศพของนางสุชาติสาครังได้ก็ร่ำไห้จนแทบสิ้นสติทุกครั้งไป จนเมื่อมหาดเล็กมาทูลให้ทรงทราบว่าขณะนี้เศรษฐีอุกัณฐะพาเด็กหนุ่มสองคนมาขอเข้าเฝ้า เพื่อช่วยชุบชีวิตพระธิดา พญากาสิจึงมีรับสั่งให้ทั้งสามคนเข้าเฝ้าทันที

“ท่านเศรษฐี เด็กหนุ่มทั้งสองคนนี้จะรักษาลูกของข้าได้จริงหรือ”
พญากาสิถาม

เศรษฐีอุกัณฐะตอบว่า

“เด็กหนุ่มทั้งสองคนนี้เดินทางมาจากเมืองไกล มียาวิเศษที่ช่วย

ชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นคืนได้ วันนี้เขาทั้งสองมายังโรงงานของข้า
พระพุทเจ้า ข้าพระพุทเจ้าได้ถามแล้วเห็นว่าเป็นผู้ที่มีกิริยามารยาท
อันดี มีจิตใจที่ใสซื่อบริสุทธิ์ คงจะไม่กล่าวความเท็จ ข้าพระพุทเจ้า
จึงพามาเข้าเฝ้าเพื่อขออนุญาตรักษาพระธิดาพระพุทเจ้าข้า”

พญากาสีได้ยินดังนั้นก็ยินดียิ่งนัก จึงบอกกับสุริยคาดและจันตะ
คาดว่า

“หากเจ้าทั้งสองสามารถชุบชีวิตลูกของข้าได้จริง ข้าจะยกสมบัติ
ครึ่งหนึ่งให้เจ้าทั้งสองและจะยกลูกสาวให้อภิเษกกับเจ้าคนโต ให้เจ้า
ช่วยดูแลบ้านเมืองและดูแลลูกสาวข้าด้วย”

“เป็นพระมหากษัตริย์คุณยิ่งพระเจ้าข้า” กล่าวจบแล้วสุริยคาด
จึงขอพระราชทานอนุญาตเดินเข้าไปยังแท่นที่ตั้งศพของนางสุชาติสา
พิจารณาตุร่างที่ไร้ชีวิตของนางด้วยความสงสารพลางคิดคำนึงอยู่ในใจ
ว่า...

à

â

à à

à à ì

â à

â óó

สุริยคาดหยิบใบไม้วิเศษในย่ามออกมา พนมมือไหว้รำลึกถึงคุณ
ของพระพุท พระธรรม พระสงฆ์ เทวดาสีงศักดิ์ทั้งหลาย ขอจงช่วย
ดลบันดาลให้พระธิดาฟื้นคืนชีวิตด้วยเถิด แล้วจึงเคียวใบไม้จนแหลก
แล้วใส่ในปากของพระธิดา พลันนางสุชาติสาที่นอนแน่นิ่งอยู่บนแท่นก็
กระพริบตาอย่างช้าๆ ก่อนจะค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง

ทุกคนในวังพากันให้ร้องด้วยความดีใจ พญากาสีและพระมเหสี

สวมกอดนางสุชาติสาอย่างดีใจเป็นล้นพ้น

“ลูกแม่ ลูกพี่แล้ว ลูกมีบุญเหลือเกินที่หนุ่มน้อยผู้นี้ได้เดินทางผ่านมาในเมืองเรา แล้วช่วยชุบชีวิตลูกไว้ได้” พระมเหสีร้องให้ด้วยดีใจ พระธิดาสุชาติสาเอ่ยถามอย่างงงวย

“ชุบชีวิตลูกเหรอเพคะ นี่ลูกตายไปเหรอเพคะ ลูกจำได้ว่าลูกถูกงูฉกที่อุทยาน ลูกเจ็บปวดแสนสาหัส จากนั้นลูกจำอะไรไม่ได้อีก พญากาสีจึงเล่าเรื่องราวให้นางสุชาติสาฟัง แล้วถามนางว่าสมควรใจที่จะรับชายหนุ่มผู้นี้เป็นสามีหรือไม่ เพราะพระองค์ได้ให้คำสัญญาว่าจะยกนางให้เขาเป็นรางวัล

นางสุชาติสามองสุริยาคาดที่ยืนอยู่ไม่ไกล รูปร่างหน้าตาของเขาหล่อเหลายิ่งกว่าใครที่นางเคยได้พบมา อีกทั้งเขายังเป็นผู้มีพระคุณยิ่งนัก นางจึงยกมือไหว้สุริยาคาดเพื่อแสดงความขอบคุณ

“ข้าขอขอบใจท่านยิ่งนักที่ท่านช่วยชีวิตข้าไว้” แล้วนางจึงหันไปกล่าวกับพญากาสีผู้เป็นบิดาว่า

“ลูกเคยตายไปแล้ว ชายหนุ่มผู้นี้ช่วยชุบชีวิตลูกขึ้นมาอีกครั้ง เท่ากับว่าชีวิตลูกที่เกิดขึ้นใหม่เป็นสมบัติของเขาแล้ว ลูกไม่ขัดข้องใด ๆ เพคะ”

แต่สุริยาคาดไม่ชอบรับรางวัลใดๆ จากพญากาสี

“ข้านี้เป็นเพียงคนยากจนร่อนเร่พเนจรกับน้องชาย ไม่อาจเอื้อมที่จะรับสมบัติและได้ครองคู่กับพระธิดาหรือภรรยาพะยะคะ”

นางสุชาติสาจึงกล่าวว่า

“ท่านผู้มีบุญคุณ หากว่าท่านไม่อยากจะรับสมบัติของพ่อข้า ข้าขอร้องให้ท่านและน้องชายอยู่กับพ่อแม่ของข้าที่เมืองนี้เถิด หากท่าน

ไม่ยอมอยู่ที่นี่ ไม่ว่าท่านจะไปที่ไหน ข้าจะติดตามท่านไปด้วย เพราะชีวิตข้าเป็นของท่านแล้ว”

สุริยคาดไม่ยอมขัดความตั้งใจดีของพญากาสิและพระธิดาสุชาติสา จึงยินยอมตามข้อเสนอนั้น

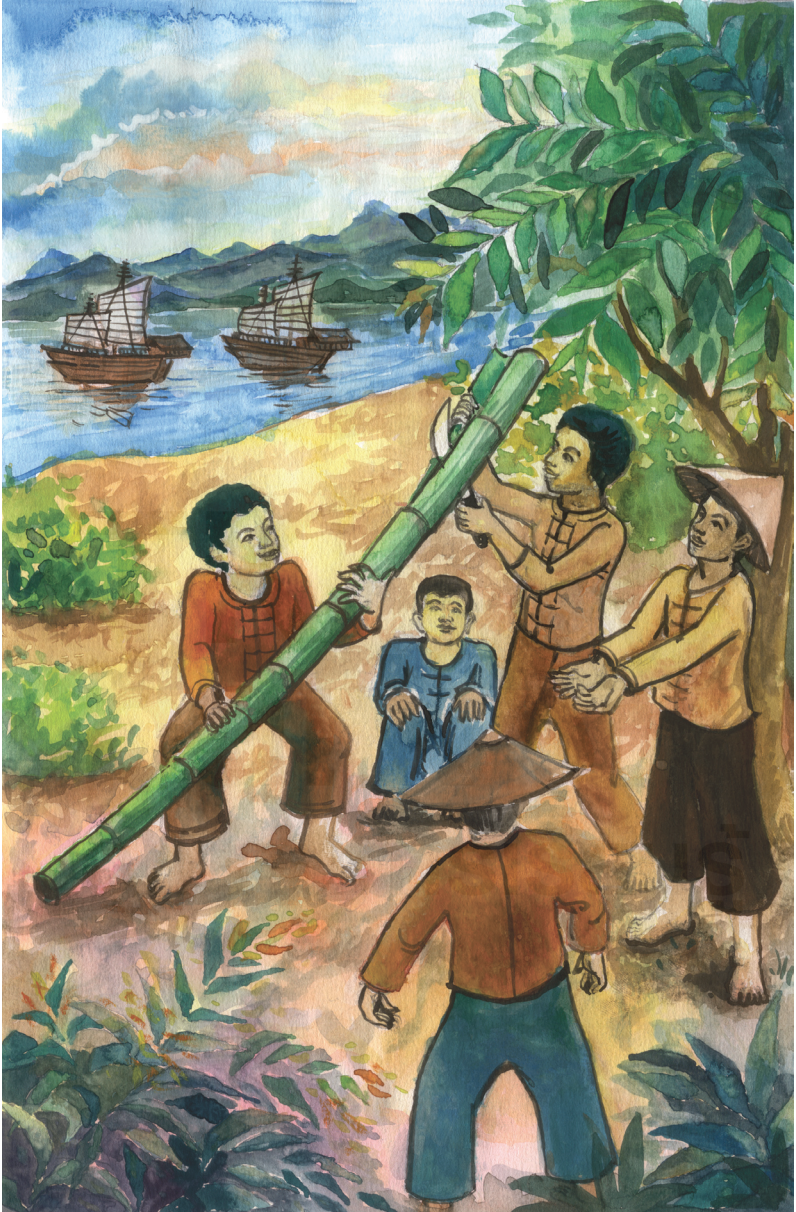
แม้สุริยคาดและจันตะคาดจะได้ใช้ชีวิตอย่างสุขสบายอยู่ในวัง แต่ก็พยายามช่วยทำงานอย่างเต็มความสามารถ เมื่อมีเวลาว่างจะออกไปเยี่ยมชาวบ้านรวมทั้งเศรษฐีอุกัณฐะที่ทั้งสองรักและนับถือดูจพ่ออีกคนหนึ่ง สองพี่น้องจึงเป็นที่รักของผู้คนในเมืองกาสิเป็นอย่างมาก พญากาสิพระมเหสีและพระธิดาสุชาติสาต่างยินดียิ่งนักที่สุริยคาดและจันตะคาดอยู่ด้วย ทั้งสุริยคาดและจันตะคาดจึงใช้ชีวิตอยู่ในเมืองกาสิอย่างมีความสุข

๑๗

กลับไปเยี่ยมแม่

กลับไปเยี่ยมพ่อแม่

สองพี่น้องอาศัยอยู่เมืองกาสิเป็นเวลานานหลายปี จนจันตะคาดโตเป็นหนุ่มน้อย แม้ว่าเมื่อตอนที่เป็เด็กจะถูกพ่อแม่เขี่ยนตีและดุด่า แต่เมื่อทั้งคู่เติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่มีความสุขสบายดีแล้วก็อดคิดถึงพ่อแม่ที่ให้กำเนิดมาไม่ได้

“พี่จะ น้องคิดถึงพ่อกับแม่ที่แท้จริงของเราอยู่หลายครั้งว่าบัดนี้จะเป็นอย่างไรบ้าง จะทุกข์เข็ญเหมือนตอนที่เรายังเด็กอยู่หรือเปล่า จันตะคาดเอ่ยขึ้นมาในวันหนึ่ง

“พี่ก็คิดถึงพ่อแม่เช่นกัน น้องจันตะคาด แม้ว่าตอนที่เรายังเด็กพ่อแม่จะเขี่ยนตีดุด่า แต่พี่มานึกๆ แล้ว คงเพราะความยากจนไม่มีจะกินนั่นแหละ ที่ทำให้พ่อแม่โมโหจนไล่เราสองคนออกจากบ้าน”

“ทั้งหมดเป็นเพราะน้องนั่นแหละพี่ ที่กินปูเผาในวันนั้นจนหมด ไม่เหลือให้พ่อแม่ ไม่เหลือให้พี่ได้กินเลย พ่อแม่จึงโมโห เขี่ยนตีและไล่เราออกมาอย่างนั้น” จันตะคาดพูดอย่างเสียใจเมื่อคิดถึงเหตุที่ต้องถูกไล่ออกมาจากบ้าน

“น้องอย่าคิดเช่นนั้นเลย พี่ว่ามันอาจจะเป็นกรรมเก่าของเราสองคนก็เป็นได้ จึงทำให้เราต้องระหกระเหินกันเช่นนั้น แต่ถ้าเราไม่ถูกไล่ออกจากบ้าน ปานนี้เราอาจจะไม่มีชีวิตที่สุขสบายเช่นนี้ก็ไม่ได้”

“น้องอยากกลับไปดูพ่อแม่สักครั้ง อยากรู้ว่าพวกท่านจะเป็นอย่างไรบ้าง”

“พี่ก็เหมือนกัน น้องจันตะคาด เอาอย่างนี้ไหม เราเดินทางกลับไปหาพ่อแม่สักครั้ง เอาเงินทองไปให้พวกท่านตามสมควร คงจะดี”

สุรียาคาดจึงไปบอกนางสุชาติสาว่า

“น้องสุชาติสา พี่กับน้องจันตะคาดจะกลับไปเยี่ยมพ่อแม่ที่เมืองจำปานครสักกระยะหนึ่ง น้องอยู่ที่นี้กับพ่อแม่ตามลำพังจะได้ไหมจะ”

นางสุชาติสาได้ฟังดังนั้น จึงร้องให้ออกมาเพราะไม่อยากห่างไกลจากสุรียาคาด

“พี่สุรียาคาดให้น้องไปเยี่ยมพ่อแม่ของพี่ด้วยไม่ได้หรือจะ น้องจะอยู่ที่นี้โดยไม่มีพี่ได้อย่างไรกัน น้องอยากจะไปด้วย”

“น้องจงฟังพี่ก่อน ระยะเวลาทางกลับไปยังเมืองจำปานครนั้นไกลลำบากนัก พี่ไม่อาจจะพาน้องไปด้วยได้จริงๆ ขอให้น้องจงเห็นใจพี่ที่เถิด พี่นี้ไม่ได้เห็นหน้าพ่อแม่มานานหลายปีแล้ว แต่เดิมทางบ้านพี่เป็นครอบครัวยากจนเข็ญใจ บัดนี้พี่มีบุญยิ่งขึ้น มีชีวิตที่สุขสบาย จึงอยากกลับไปช่วยเหลือพ่อแม่บ้าง ขอให้พี่อย่าโศกเศร้าไปเลย เมื่อพี่ได้พบพ่อแม่แล้วจะรีบกลับมาหาน้อง”

นางสุชาติสาได้ยินดังนั้นจำต้องข่มความเศร้าไว้ รีบไปสั่งให้นางกำนัลช่วยกันจัดเตรียมอาหารคาวหวานมากมายไว้เป็นเสบียงในการเดินทาง ส่วนสุรียาคาดและจันตะคาดให้ทหารตัดไม้ไผ่มาหลายสิบลำ

เจาะลำไม้ไผ่ให้ทะลุ แล้วเอาเงินทองใส่ไว้ในลำไม้ไผ่จนเต็มทุกลำ จากนั้นจึงลำเลียงทุกอย่างลงเรือเพื่อจะได้นำไปให้พ่อแม่

สุริยาคาดและจินตะคาดจึงไปกราบลาพญากาสิและพระมเหสี ทั้งสองพระองค์ต่างอวยชัยให้พร ขอให้สองพี่น้องเดินทางปลอดภัยไปตลอดภัย

เมื่อลงเรือไปแล้ว สุริยคาดหันกลับมามองนางสุชาติสาด้วยความอาลัย แต่จำต้องข่มใจเพราะต้องการไปตอบแทนพระคุณของพ่อแม่เสียก่อน จึงได้แต่มองพระธิดาที่ยืนอยู่บนฝั่งจนกระทั่งลับหายไปจากสายตา

ฝ่ายเมืองจำปานครนั้น หลายปีถัดมานับตั้งแต่สุริยคาดและจันตะคาดถูกพ่อแม่ไล่ออกจากบ้าน ฝนฟ้าเริ่มตกต้องตามฤดูกาล น้ำท่ามีบริบูรณ์ ทำให้พืชผลการเกษตรกลับอุดมสมบูรณ์ขึ้นอีกครั้ง พ่อแม่ของสุริยคาดและจันตะคาดเห็นข่าวปลาอาหารสมบูรณ์ก็หวนคิดถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งที่อดยากลำบากเข็ญใจ จนขาดสติทุบตีและไล่ลูกทั้งสองออกจากบ้าน คิดถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นครั้งใดก็เสียใจ ต่างตोकชกหัวร้องไห้ คร่ำครวญหาลูกทั้งสองอยู่ทุกวัน

“ลูกสุริยคาด ลูกจันตะคาดเอ๋ย ลูกทั้งสองไปอยู่เสียที่ไหนกันนะ แม่คิดถึงเจ้าทั้งสองคนเหลือเกิน” ผู้เป็นแม่เห็นข่าวปลาอาหารเต็มสำหรับครั้งใดก็ร้องไห้คร่ำครวญถึงลูก

“แม่เอ๋ย ทำใจเสียเถอะ ปานนี้ลูกเราทั้งสองคนคงจะไม่มีชีวิตแล้วละ เวลาผ่านไปหลายปี ถ้ายังมีชีวิตอยู่ก็คงจะกลับมาหาเราแล้ว” ผู้เป็นพ่อปลอบใจ แต่กลับทำให้แม่โมโหขึ้นมาอีก

“เป็นเพราะแก่นั่นแหละที่ด่าลูก ตีลูกเสียจนเนื้อแตก มีหนำซ้ำยังไล่ลูกออกจากบ้าน ถ้าไม่ใช่เพราะแก ลูกคงได้กินดีอยู่ดีที่บ้านนี้ ผู้เป็นพ่อนึกคุณขึ้นมาบ้าง จึงถกเถียงกันเสียงดัง

“แกมาโทษข้าคนเดียวได้ยังไง แกเองก็ตีลูกเหมือนกัน เจ้าจันตะมันยังเล็กแกตีเสียจนเข้าไปทั้งตัว มันถึงหนีไปงแล้ว”

“แกอย่ามาโทษข้านะ เพราะแก่นั่นแหละ ลูกมันร้องไห้อยู่ใต้ถุน

บ้าน แกย้งจะลงไปตีมันอีก”

“ข้าจะไปดูมันต่างหากว่าเป็นยังไง ไม่ได้ลงไปตีมันซักหน่อย”

“ไม่รู้แหละ เพราะแกลงไปนั่นแหละ ลูกมันก็คงคิดว่าแกลงจะไปตีมันซ้ำ เลยเตลิดหนีไปไหนไม่รู้ ฮือ...ลูกแม่ ไปอยู่ที่ไหนกันนะ”

“โธ่ว้ย รำคาญจริง อะไร ๆ ข้าผิดทั้งนั้น ตัวแกนี่ไม่ผิดอะไรเลย เราะะ ร้องอยู่ได้ รำคาญว้ย” ผู้เป็นผัวตะโกนขึ้นมามีอย่างหงุดหงิด ยิ่งทำให้เมียร้องไห้หนักกว่าเดิม

สองคนผัวเมียทะเลาะกันทุกวัน แม้ว่าจะไปทำไร่ทำนา ได้พืชผล ข้าวปลาอาหารมากมายเพียงไรก็ไม่ทำให้ทั้งสองมีความสุขเลย

ฝ่ายสุรียาคาดและจันตะคาด ล่องเรือสำเภานานกว่า ๖ เดือน จึงเดินทางมาถึงชายฝั่งเมืองจำปานคร เห็นบ้านเมืองอุดมสมบูรณ์ มองไปทางไหนเขียวขจีแปลกหูแปลกตา จันตะคาดพูดด้วยความแปลกใจว่า

“นี่ใช่เมืองจำปานครที่พ่อแม่เราอยู่อาศัยจริง ๆ หรือ พี่สุรียาคาด”

“พี่จำไม่ผิดหรอก จันตะคาด นี่คือเมืองจำปานครที่เราเคยเติบโตมา” สุรียาคาดตอบพลางเหลียวมองไปโดยรอบอย่างแปลกตาไม่แพ้กัน

“เวลาผ่านไปนานหลายปี บ้านเมืองก็คงเปลี่ยนไปเยอะ แต่พี่จำตลาดนั้นได้นะ พี่ว่าใช่เมืองจำปานครจริง ๆ นั่นแหละ”

ในตลาดเมืองจำปานครนั้น ผู้คนต่างมาแลกเปลี่ยนซื้อขายข้าวของกันมากมาย บ้างเอาผักผลไม้มาใส่กระจาดมา บ้างหาบข้าวเปลือกใส่กระบุงมาจากบ้าน บ้างจูงไก่อมาหลายตัว ใครพอใจอยากได้อะไร ก็ข้าวของที่ตนนำมานั้นแลกเปลี่ยนกับสินค้าไป

พ่อแม่ของสุรียาคาดและจันตะคาดนำพืชผักที่ปลูกไว้มาขายใน

ตลาดด้วยเช่นกัน ทั้งถั่ว บวบ แตงกวา แตงร้าน มะเขือ

เมื่อสุริยคาดและจันตะคาดขึ้นจากเรือก็ชวนกันแบกไม้ไผ่ที่บรรจุเงินทองมาคนละลำ เดินดูผู้คนในตลาด สุริยคาดเหลียวไปเห็นชายสูงอายุสองคนนั่งอยู่ท้ายตลาด คลับคล้ายคลับคลาว่า จะเป็นพ่อแม่ของตน แต่ก็ไม่แน่ใจนัก เพราะทั้งสองนั้นต่างแก่ลงไปมาก จึงกระซิบกับน้องชายว่า

“น้องจันตะคาดน้องดูพ่อแม่เฒ่าสองคนที่ชายถั่วชายแตงนั่นสิ พี่ว่าน่าจะเป็นพ่อแม่ของเราละ”

“จริงหรือ พี่ น้องเองนั้นจำหน้าพ่อแม่ไม่ได้เลย ถ้าเช่นนั้นเราลองเข้าไปคุยดูดีไหม”

สองพี่น้องเดินแบกไม้ไผ่เข้าไปใต้ถุนสองเฒ่าผิวเมื่อย

“พ่อลุงจำ เมืองนี้คือเมืองจำปานครใช่หรือเปล่าจ๊ะ” จันตะคาดเอ่ยถาม

“ใช่แล้ว พ่อหนุ่ม นี่คือเมืองจำปานคร หลานเป็นคนต่างเมืองระอะ” ผู้เป็นพ่อถามไถ่อย่างไม่ระแคะระคายเลยว่าสองหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงหน้าคือลูกชายของตน

“ข้ากับน้องชายเป็นพ่อค้า เดินทางมาจากเมืองกาสิจ๊ะ” สุริยคาดตอบ พลังจ้องมอง พ่อและแม่ของตนที่แก่เฒ่าลงไปมากจนผิดตา แต่กระนั้นยังพอจะจำได้เลือนราง เพราะตอนที่เขาและน้องชายถูกไล่ออกจากบ้านนั้น สุริยคาดมีอายุสิบเอ็ดปี พ่อจะจำสิ่งต่างๆ ได้มาก แต่ผู้เป็นพ่อและแม่นั้นดูท่าจะจำเขาทั้งสองไม่ได้เลย ผู้เป็นแม่เอ่ยถามว่า

“เจ้าเป็นพ่อค้าอะไรระอะ มีอะไรมาแลกเปลี่ยนบ้างไหม”

“ข้าวของอื่น ๆ ของเรานั้นหมดแล้วจะ แม่เฒ่า เหลือแต่ไม่ใฝ่
ลำนี้แหละ ข้ากับพี่ชายอยากจะกินแดงให้หายเหนื่อยสักหน่อย ข้าขอ
เอาไม่ใฝ่ลำนี้แลกแดงของแม่เฒ่าจะได้ไหมจะ” จันตะคาดแกล้งถาม

“โอ้ย ข้าไม่อยากได้หรอก ไม่ใฝ่เนี่ย จะเอาไปทำอะไรก็ได้ ข้า
ไม่เอาๆ ถ้าเจ้าอยากกินแดง เอาไม่ใฝ่ของเจ้าไปแลกกับเงินในตลาดสิ
แล้วค่อยเอาเงินมาแลกกับแดงของข้า” ผู้เป็นพ่อแม้ว่าจะแก่เฒ่าไปแต่ก็
ยังคงนิสัยเดิม คือ ไม่มีน้ำใจเผื่อแผ่และเห็นแก่ตัว

สุริยาคาดและจันตะคาดเห็นว่าพ่อกับแม่จำตนทั้งสองไม่ได้
มีหน้าซำยังแสดงให้เห็นถึงความไม่มีน้ำใจ จึงชวนกันเดินออกมาจาก
ตลาด ผ่านศาลาของหมู่บ้านไปตามเส้นทางที่เคยวิ่งหนีออกจากบ้าน
ในครั้งกระนั้น

ทั้งสองพี่น้องเดินเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง ชายชราเจ้าของบ้าน
จึงเอ่ยทักทาย

“พ่อหนุ่มทั้งสองเดินทางมาจากไหนกันนี้ ไม่เคยเห็นหน้ามา
ก่อนเลย ไม่ใช่คนเมืองนี้นี่นา”

“พ่อลุงจะ เมื่อหลายปีมาแล้ว ข้าและน้องชายถูกไล่ออกมา
จากบ้าน จึงซัดเซพเนจรมาขอข้าวพ่อลุงกิน พ่อลุงจำได้ไหม”

ชายชราจ้องมองหนุ่มทั้งสองอย่างฉงนพร้อมกับส่ายหน้า

“เฮ้อ ข้าจำไม่ได้จริงๆ พ่อหนุ่มเอ๊ย แก่เฒ่าแล้วก็อย่างนี้แหละ
หลงๆ ลืมๆ ขอโทษเถอะนะพ่อนะ”

“ไม่เป็นไรจ้ะ พ่อลุง เรื่องมันหลายปีมาแล้ว ข้ากับน้องตอนนี
ที่เมืองกาสิ หาโอกาสกลับมาเยี่ยมพ่อแม่ แต่พ่อและแม่จำข้าทั้งสอง
ไม่ได้”

“พ่อหนุ่มคงจะเดินทางมาเหนื่อยสินะ เตียวซ่าจะให้หลานจัดสำหรับกับข้าวให้กิน” ชายชราเอ่ยอย่างมีน้ำใจ พร้อมกับตะโกนเรียกเพื่อนบ้านละแวกนั้นให้รู้ว่าสองพี่น้องที่เคยมาขอข้าวกินได้แวะมาเยี่ยม

เพื่อนบ้านใกล้เคียงได้ยินพ่อเฒ่าตะโกนเรียกก็ชวนกันมาทักทายสุริยคาดและจันตะคาด แม้ว่าแต่ละคนจะจำสองพี่น้องไม่ได้ แต่ต่างกระวีกระวาดหาของกินคนละเล็กคนละน้อยมาให้กินด้วยความเต็มใจ ทั้งสองเมื่อเห็นน้ำใจของชาวบ้านก็อดเปรียบเทียบกับความแล้งน้ำใจของพ่อแม่ของตนไม่ได้

เมื่อกินข้าวกินปลาจนอิ่มหน้าดีแล้ว สุริยคาดและจันตะคาดกลับไปเอาไม้ไผ่ที่บรรจุเงินทองมามอบให้กับชาวบ้านที่มีบุญคุณกับตนคนละลำ

“จริงๆ แล้ว พ่อหนุ่มไม่ต้องเอาไม้ไผ่ให้พวกเราก็ได้ ข้าวปลาอาหารเล็กน้อยไม่ใหญ่โตอะไร ไม่ต้องให้อะไรตอบแทนหรอก” แม่ป้าเพื่อนบ้านกล่าวขึ้น

“แม่ป้ารีบไปเถอะจ้ะ ไม่ต้องเกรงใจข้ากับพี่ชายหรอก จริงๆ ให้ไม้ไผ่กับพ่อลุงแม่ป้าคนละลำ ยังน้อยไปด้วยซ้ำกับน้ำใจของทุกๆ ที่มีให้” จันตะคาดกล่าวตอบ

ฝ่ายผู้เป็นพ่อแม่ของสองพี่น้อง เมื่อกลับไปยังบ้านของตน เห็นหลังคาเป็นรูโหว่อยู่ทั่วไปหมดเพราะโดนลูกเห็บสาดใส่เมื่อหน้าฝนที่ผ่านมา จึงคิดว่าจะเปลี่ยนหลังคาเสียที แต่ติดที่ไม่มีตอกมามัด สองผัวเมียจึงปรึกษากัน

“ข้าว่ามุงหลังคาเสียใหม่ดีไหมนี่ เกิดมีฝนลงมาอีกสงสัยจะต้องนอนแช่น้ำเป็นแน่ แต่จะไปหาตอกมามัดคาได้ที่ไหนล่ะ” ผู้เป็นสามี

เปรยขึ้นมา

“เออ แกจําไอ้หนุ่มฟอค้าสองคนที่แบกไม้ไผ่เข้าไปตลาดเมื่อตอนเช้าได้ไหม มันอยากกินแตงนี่นา ข้าว่าเราเอาแตงไปแลกไม้ไผ่ไอ้หนุ่มฟอค้านั้นมาทำตอกดีไหม แก” ผู้เป็นเมียออกความเห็น

“เออ ข้าก็ลืมไป เฮ้อ รู้แบบนี้ แลกแตงกวากับไม้ไผ่ของมันมาตั้งแต่ตอนเช้าก็ดี จะได้ไม่ต้องแบกแตงไปอีกให้เมื่อย”

สองนิ้วเมียจึงคัดแดงหลายลูกใส่กระบุงแล้วมุ่งหน้าไปทางฝั่งน้ำ เพื่อตามหาพ่อค้าเรือสำเภา เมื่อมาถึงริมฝั่งจึงตะโกนเรียกพ่อค้าโดยที่ไม่รู้เลยว่าเป็นลูกชายของตน

“พ่อหนุ่มเอ๊ย พ่อหนุ่ม อยู่ในเรือหรือเปล่า”

“อ้าว นั่นพ่อลุงแม่ป้าที่เจอกันที่ตลาดเมื่อเช้านี้นา มีอะไรหรือจะ มาหาข้าถึงที่นี่” จันตะคาดแกล้งถาม

“ข้าสองคนอยากจะเอาแดงที่พ่อหนุ่มอยากจะกินมาแลกกับไม่ใ้จะ” ผู้เป็นเมียบอกความต้องการของตน

“เอ ตอนนี้อยู่กับพี่ชายกินข้าวกินปลา กินอิ่มแล้ว คงไม่อยากจะกินแดงของพ่อลุงแม่ป้าอีกแล้วละ” จันตะคาดแกล้งพูด ก่อนจะต่อไปว่า

“แต่ว่าข้าเห็นว่าพ่อลุงแม่ป้า นั้นคล้ายกับพ่อแม่ของข้าทั้งสอง ข้าจะเอาไม่ใ้ที่เหลืออยู่ให้ก็แล้วกัน”

จันตะคาดและสุรียคาดเอาไม่ใ้ที่เหลืออยู่ลำเดียวในเรือให้พ่อกับแม่ของตนไป ทั้งสองเฒ่ายินดียิ่งนักจึงอวยชัยให้พร ให้มีคำขายมีข้าวของเงินทองไม่ทุกข์ยาก ไม่พลัดพรากจากคนที่รักเหมือนกับตนทั้งสอง เสร็จแล้วช่วยกันแบกไม่ใ้กลับไปบ้าน

ฝ่ายชาวบ้านที่ได้ไม่ใ้จากสองพี่น้องมาแล้วนั้น พ่อเฒ่าคนหนึ่งต้องการใช้ไม่ใ้จึงผ่าออกเป็นสองซีก ทันใดนั้น เงินทองที่บรรจุอยู่ในลำไม่ใ้ร่วงหล่นลงพื้น สร้างความตื่นเตนให้กับชาวบ้านยิ่งนัก คนอื่นจึงกลับไปผ่าไม่ใ้ของตนดูบ้าง แต่ละคนได้เงินทองมากมาย ต่างยินดีและสำนึกในบุญคุณของสองพี่น้องที่มาตอบแทนพวกเขา

ชาวบ้านคนหนึ่งบังเอิญเดินผ่านบ้านของสองนิ้วเมีย ผู้เป็นพ่อ

แม่ของสองพี่น้องเห็นมีไม้ไผ่พาดอยู่ที่รั้ว จึงเอ่ยถาม

“ลุงๆ ไม้ไผ่นี้ ลุงได้มาจากไหนริ”

“อ้อ ข้าเอาแดงไปแลกกับพ่อค้าที่จอดเรืออยู่ที่ฝั่งน้ำนะ แต่เขาไม่ยอมเอาแดง ยกไม้ไผ่ให้ข้ากับเมียมาจักตอก บอกว่าข้ากับเมียหน้าเหมือนพ่อแม่เขาเลยให้มาเปล่าๆ”

“อ้าว ลุงนี้ไม่รู้เลยหรือว่าสองคนนั้นนั่นก็คือลูกชายของลุง ที่ลุงไล่ออกจากบ้านนั้นไง พวกเขาเอาเงินทองใส่ไว้ในไม้ไผ่ เอามาบุญคุณพวกเราที่เคยให้ข้าไว้ให้ปลาเขากิน ไม่เชื่อลุงก็ลองผ่าดูสิ”

ผู้เป็นพ่อจึงผ่าไม้ไผ่ดู เห็นเงินทองทะลักออกมาก็ตื่นเต้นดีใจยิ่งนัก สองผัวเมียพูดคุยกันอย่างดีใจ

“แม่เอ๊ย ฟรุ้งนี้เราตื่นแต่เช้าหุงข้าวหนึ่งปลาไปหาลูกกันเถอะนะ”

“ข้าอยากจะไปหาลูกเสียตอนนี้ด้วยซ้ำ เราไปกันเลยดีไหม พ่อ”
ผู้เป็นแม่เอ่ยชวน

“ตอนนี้มันมีดคำแล้ว เราไปกันฟรุ้งนี้เถิด”

พอเข้ามิดของวันรุ่งขึ้น สองผัวเมียกระวีกระวาดหุงข้าว แล้วรีบเดินทางไปหาลูกที่ริมฝั่งน้ำ แต่เรือสำเภาของสุริยาคาดและจันตะคาดนั้นเดินทางออกจากฝั่งไปตั้งแต่ฟ้าเริ่มสว่าง เมื่อสองผัวเมียเดินมาถึงท่าน้ำก็เห็นเรือสำเภาอยู่ลึบๆ ทั้งผัวและเมียเฒ่าต่างตะโกนเรียกลูกทั้งสองจนคอแหบแห้ง แต่สองพี่น้องที่อยู่บนเรือไม่ได้ยินเสียงของพ่อแม่ว่าที่ตะโกนเรียกเลยแม้แต่น้อย

ผู้เป็นพ่อจึงหาเรือแจวที่อยู่ริมฝั่ง แจวไล่ตามเรือสำเภาจนกระทั่งถึงปากแม่น้ำใหญ่ คลื่นในแม่น้ำนั้นโยนตัวไปมารุนแรงเกินกว่าที่เรือแจวจะผ่านไปได้ ทั้งสองผัวเมียจึงต้องกลับเข้าฝั่งไปด้วยความเสียใจ

ฝ่ายสุริยคาดและจันตะคาดเมื่อเห็นว่าพ่อแม่จำลูกทั้งสองไม่ได้
อีกทั้งยังไม่มีน้ำใจเหมือนเช่นเดิม ก็เดินทางกลับเมืองกาสีด้วยความ
เศร้าใจ แต่พร้อมกันนั้นก็โล่งใจที่ได้มอบไม้ไผ่บรรจุเงินทองไว้ให้พ่อแม่
เป็นการตอบแทนบุญคุณไปแล้ว ทั้งสองพี่น้องใช้เวลาสองเรือไม้ก็เดือน
ก็กลับถึงเมืองกาสีอย่างปลอดภัย

TK
park
อุทยานการเรียนรู้

ห้า

พบคู่แต่จำต้อง
พรากจาก

พบแต่จำต้องพรากจาก

สามปีต่อมา พญาภาสีผู้เป็นพระบิดาของนางสุชาติสาได้ สิ้นพระชนม์ลง พระมเหสีและเสนาอำมาตย์รวมถึงชาวเมืองทั้งหลาย จึงขอให้สุริยาคาดวิวาห์กับนางสุชาติสา และจัดพิธีราชาภิเษกให้สุริยาคาด ได้ขึ้นเป็นพญาครองเมืองกาสินับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

วันหนึ่ง มีพ่อค้าเรือสำเภาคือโคตตะ มาจอดเรือริมฝั่งน้ำเมือง กาสี ลูกชายของพ่อค้าขึ้นจากเรือเดินเล่นเข้าไปในป่าแล้วโดนเสือร้ายกัด เมื่อคนรับใช้ช่วยกันพากลับมาถึงเรือ ลูกชายของพ่อค้าก็สิ้นใจตายเสีย แล้ว พ่อค้าโคตตะเสียใจร่ำไห้แทบสิ้นสติ ขณะนั้นเองจินตะคาดกำลัง จะไปอาบน้ำที่ท่าน้ำ ได้ยินเสียงร้องไห้จึงได้ถามเหล่าลูกเรือที่นั่งอยู่ ริมฝั่งว่า

“เสียงของใครกัน เหตุใดจึงมาร้องไห้อยู่ในเรือ”

“นั่นเป็นเสียงร้องไห้ของท่านโคตตะ เจ้านายของพวกเขา ท่านกำลังเสียใจมากเพราะลูกชายของท่านเพิ่งถูกเสือกัดตาย”

“จงบอกเจ้านายของพวกเขาเถิดว่า ข้าจะช่วยฟื้นชีวิตลูกชายของท่านเอง”

จันตะคาดรีบกลับไปหยาบไปไมวิเศษที่ได้มาตั้งแต่เด็ก เคี้ยวแล้วใส่ปากของลูกชายพ่อค้า ไมนานชายหนุ่มนั้นก็ฟื้นคืนชีวิต พ่อค้าโคตตะดีใจยิ่งนัก จึงตอบแทนบุญคุณด้วยการมอบสมบัติไว้ให้มากมายก่อนจะอำลาไปค้าขายต่อไป

ยังมีอีกเมืองหนึ่งชื่อเมืองอินทปัตถ์ เจ้าเมืองชื่อพญาพรหมจักรพระมเหสีได้ประสูติพระธิดาที่งดงามน่ารักองค์หนึ่ง พญาพรหมจักรตั้งชื่อว่า **เทวธิดาสังกา** แล้วให้โหรหลวงทำนายดวงของพระธิดา โหรตรวจดูดวงชะตาแล้วกราบทูลว่า

“เมื่อพระธิดามีพระชันษา ๑๖ ปี จะโดนเสือกัดจนสิ้นพระชนม์ จากนั้นจะฟื้นขึ้นมาแล้วได้คุ้มครองพระพุทธเจ้าข้า”

พญาพรหมจักรได้ฟังดังนั้นก็แปลกใจยิ่งนัก จึงถามว่า

“ผู้ที่จะเป็นคุ้มครองของลูกเรานั้นเป็นลูกพญาเจ้าเมือง หรือว่าจะเป็นลูกของเสนาอำมาตย์กันแน่”

โหรหลวงกราบทูลว่า

“หากได้พระพุทธเจ้าข้า พระสวามีของพระธิดานั้นจะเป็นคนยากไร้เข็ญใจ พลัดบ้านพลัดเมืองมาพระพุทธเจ้าข้า”

พญาพรหมจักรทั้งแปลกใจและสงสัย จะเป็นไปได้อย่างไรที่ลูกจะต้องตายเสียก่อนแล้วจึงจะมีสวามี คนตายแล้วจะฟื้นได้อย่างไร ด้วย

ความกลัวจะสูญเสียพระธิดา พญาพรหมจักรจึงสั่งให้แม่นมเลี้ยงดูพระธิดาอย่างดีให้อยู่แต่ในปราสาท เพื่อป้องกันไม่ให้นางต้องสิ้นชีวิตเพราะเสือกัดตามคำทำนาย

เมื่อนางเทวธิดังกาอายุ ๑๒ ปี ได้แอบหลบหนีแม่นมออกไปนอกปราสาทด้วยความอยากรู้อยากเห็น นางพบเขี้ยวเสือกตอกอยู่จึงเก็บมาเล่น แต่เขี้ยวเสือกกลับหลุดมือตกลงมาถูกเท้าของนางจนเลือดออกแผลเล็ก ๆ ขยายเป็นแผลใหญ่ สร้างความเจ็บปวดทรมานให้กับนางอย่างยิ่ง

นางเทวธิดังกาเจ็บปวดบาดแผลจากเขี้ยวเสือนานกว่าสามปี พญาพรหมจักรเพียรหาหมอยามารักษาแต่มีใครสามารถรักษานางได้ทั้งพญาพรหมจักร พระมเหสีและชาวเมืองต่างโคกเศร่ากังวลใจกับอาการเจ็บป่วยของพระธิดายิ่งนัก

วันหนึ่ง โคตตะ พอค้าสำเภาล่องเรือมาถึงเมืองอินทปัตต์ เห็นผู้คนในเมืองต่างโคกเศร่าเพราะการประชวรของพระธิดาจึงไปเข้าเฝ้าพญาพรหมจักรและกราบทูลว่า

“ข้าพระพุทธเจ้ารู้จักหมอยาวิเศษอยู่เมืองกาสิ เมื่อปีก่อนหมอยาผู้นั้นเคยช่วยชุบชีวิตลูกชายของข้าพระพุทธเจ้าที่ถูกเสือกัดตายให้ฟื้นคืนมาได้ ข้าพระพุทธเจ้าคิดว่าหมอยาคนนั้นคงจะช่วยชีวิตพระธิดาได้เช่นกันพระพุทธเจ้าข้า”

พญาพรหมจักรฟังแล้วดีใจยิ่งนัก ตรัสกับพอค้าว่า

“จริงหรือ มีหมอยาที่วิเศษอย่างนั้นด้วยหรือนี่ อายุสักเท่าไร

“ตอนที่พบกัน หมอยาหนุ่มคนนั้นอายุได้สัก ๑๕ ปี พระพุทธเจ้าข้า”

“อายุพอๆ ลูกสาวข้าเลยนะสิ ดีแล้ว ทรัพย์สมบัติในเรือของมีค่าเท่าไร ข้าจะขอซื้อไว้ทั้งหมด แล้วจ้างท่านไปรับหมอยาผู้นั้นมา รักษาลูกข้าจะได้ไหม”

พ่อค้าโคตรจะรับปากด้วยความเต็มใจ พญาพรหมจักรจึงสั่งให้เสนาอำมาตย์นำแหวน เสื้อผ้าอันมีค่ามากมายมหาศาล ผากให้พ่อค้าสำเภานำไปให้หมอยา

พ่อค้าโคตรจะเดินทางกลับมายังเมืองกาสี ตรงไปบ้านของเศรษฐีอุกฤษฐะ แล้วเล่าเรื่องราวให้จันตะคาดฟัง จันตะคาดมีใจเมตตาอยากไปเมืองอินทปัตถ์เพื่อช่วยรักษาพระธิดาเทวธิดังกา จึงไปกราบทูลพญาสุริยาคตผู้เป็นพี่ชาย พญาสุริยาคตนั้นแม้เป็นห่วงไม่อยากให้ไปแต่เมื่อเห็นความตั้งใจของจันตะคาดจึงต้องยินยอม

จันตะคาดออกเรือไปกับพ่อค้าโคตรจะเป็นเวลานานหลายเดือน จึงถึงเมืองอินทปัตถ์ พระธิดาเทวธิดังกาทนความทรมานจากพิษเขี้ยวเสือไม่ไหว สิ้นพระชนม์ไปก่อนหน้านั้นสามวัน จันตะคาดต้องเคี้ยวใบยารักษาพระธิดาถึงห้าครั้ง นางจึงฟื้นคืนชีวิตและหายเป็นปกติ

พญาพรหมจักรเห็นพระธิดาฟื้นขึ้นเช่นนั้นก็ดีใจยิ่งนัก จึงรับสั่งเสนาอำมาตย์เตรียมจัดงานอภิเษกสมรสให้กับพระธิดาและจันตะคาด

แต่จันตะคาดปฏิเสธเพราะเห็นว่าตนเองนั้นไม่เหมาะสมกับพระธิดา

“ข้าพระพุทธเจ้านี้เกิดมาในตระกูลของคนยากไร้ ไม่สมควรจะได้ครองคู่กับพระธิดา จะทำให้เกิดความเสื่อมเสียแก่พระองค์พระพุทธเจ้าข้า” แต่พญาพรหมจักรไม่เห็นด้วย

“เจ้าอย่ากลัวเช่นนั้นเลย เจ้าเป็นผู้มีบุญคุณกับลูกของข้ายิ่งนัก

อีกทั้งยังมีของวิเศษติดตัว แสดงว่าเจ้าเป็นคนดี ข้าจึงเต็มใจกลูกสาวของข้าให้ครองคู่กับเจ้า แม้เจ้าจะเกิดในตระกูลใดก็ตาม ข้าไม่สนใจขอแค่คนดี ๆ อย่างเจ้าได้ดูแลลูกสาวของข้า ข้าก็วางใจแล้ว”

เมื่อพญาพรหมจักรรับสั่งเช่นนั้น จันตะคาดจึงได้ครองคู่อยู่กับนางเทวีสังกาที่เมืองอินทปัตถ์อย่างมีความสุข

หนึ่งปีผ่านไป จันตะคาดคิดถึงพี่ชาย และเศรษฐีอุกัณฐะพ่อบุญธรรมของตนที่เมืองกาสิ จึงตั้งใจจะเดินทางกลับเมือง นางเทวีสังกาผู้เป็นชายาขอติดตามไปด้วย จันตะคาดจึงกราบพญาพรหมจักร

“ข้าพระพุทธเจ้ามาอยู่เมืองอินทปัตถ์นานแล้ว บัดนี้คิดถึงพี่ชายและพ่อแม่ยิ่งนัก จึงขอลากลับเมืองกาสิพร้อมด้วยน้องเทวีสังกาพระพุทธเจ้าข้า”

พญาพรหมจักรและพระมเหสีแม้ว่าจะอวรณ์พระธิดาแค่ไหน แต่เห็นใจจันตะคาดจึงอนุญาต ทั้งจันตะคาดและพระธิดาเทวีสังกาจึงกราบลาพญาพรหมจักรและพระมเหสี

“แม่ขอให้ลูกเดินทางปลอดภัย อย่ามีอันตรายใดๆ มากล้ากรายลูกของแม่เลยนะจ๊ะ” พระมเหสีรับสั่งกับพระธิดา

“พ่อขอให้ลูกทั้งสองไปดีมีโชค จันตะคาด พ่อขอฝากเทวีสังกาให้ลูกดูแลไปชั่วชีวิตนะ ลูกนะ วันข้างหน้ามาเยี่ยมกับพ่อกับแม่บ้าง”

จันตะคาดและพระธิดาเทวีสังการับคำของพญาพรหมจักรและพระมเหสี แล้วลงเรือสำเภาลอยลำไปตามแม่น้ำออกไปถึงมหาสมุทรที่กว้างใหญ่

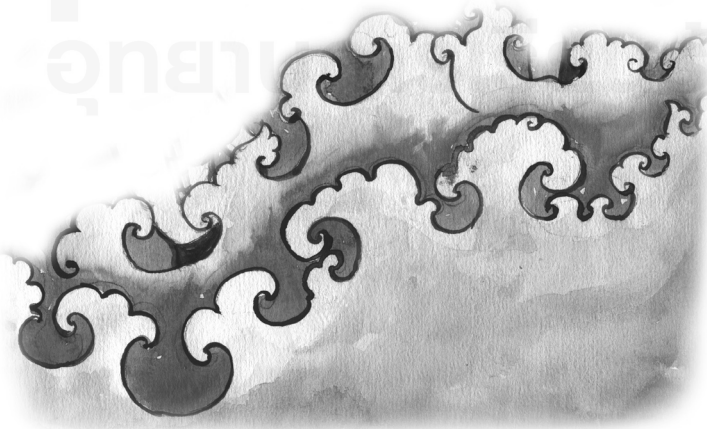
แต่แล้วก็เกิดพายุรุนแรง คลื่นโหมกระหน่ำ ชัดเรือสำเภาให้แตกพัง
ไปในท้องทะเลนั้น บริเวณที่ติดตามมาด้วยตายเสียทั้งหมด นางเทวธิ
คว่ำได้ไม่ลำเรือที่แตกออกมาจึงเกาะไว้ กระแสน้ำพัดพานางจนถึงฝั่ง
นางตามหาพระสวามีเท่าไรก็ไม่พบ จึงเดินร้องไห้ไปอย่างไร้จุดหมาย

ล่วงเข้ายามค่ำ นางเทวธิสั่งกาเดินหลงมาถึงบ้านเทวบุปผา
อนุมิตี เห็นเรือนหลังหนึ่งจุดคบจุดไฟอยู่สว่างไสว นางจึงเดินเข้าไปหวัง
จะขอพักอาศัยอยู่ด้วย ได้พบกับเจ้าของเรือนชื่อแม่เฒ่าปริสุทธิ์

“แม่จ๋า ข้านี้อาภัพเหลือเกิน เดินทางมากับเรือ เรือแตกเหลือ
คนเดียว ข้าขออาศัยอยู่กับแม่จะได้ไหมจ๊ะ”

แม่เฒ่าปริสุทธิ์ฟังคำอ่อนวอนขอของนางเทวธิสั่งกาเกิดความ
สงสารยิ่งนัก กล่าวว่

“ลูกน้อยเอ๊ย แม่นี้สงสารเจ้าเหลือเกิน อย่าซัดเซพเนจรไปไหน
เลยนะลูกนะ อยู่กับแม่ที่นี่แหละ แม่จะรักเจ้าเหมือนกับลูกในไส้ของแม่
ทีเดียว”

นับตั้งแต่นั้น นางเทวีสั่งงาก็อาศัยอยู่กับแม่เฒ่าปรีสุทธิ์ นางช่วยงานบ้านแม่เฒ่าอย่างแข็งขัน แต่ในใจนั้นเฝ้าคิดถึงจันตะคาด อยู่ทุกคืนวัน

พญานันทกิต เจ้าเมืองอนุมัติ มีพระโอรสชื่อว่า สู้ทศนจักร นันทกิตคิดจะให้พระโอรสมีคู่ครอง จึงจัดแต่งเครื่องบรรณาการไปยังเมืองอนูราช เพื่อสู่ขอนางพรหมจารี พระธิดาของพญารมขันธ์ ให้เป็นชายาของสู้ทศนจักร

ฝ่ายทางบ้านเทวบุปผานั้น นายบ้านซึ่งมีหน้าที่ต้องส่งดอกไม้เข้าไปในวัง เห็นนางเทวธิดังการก็เกิดนิกรรัก จึงไปเอ่ยขอกับแม่เฒ่าปริสุทธ์ถึงเรือน

“แม่เฒ่า เจ้ามีลูกสาวหน้าตาสะสวยอย่างนี้ ทำไมไม่เคยบอกกันเลย ข้าเห็นลูกสาวเจ้านีกรักอยากจะสู่ขอมาเป็นเมีย เจ้าจงยกนางให้ข้าเสียเถอะ”

แม่เฒ่าปริสุทธ์นั้นรังเกียจนายบ้านที่เป็นคนเห็นแก่ตัวและมีบุตรชายที่มีนิสัยอันธพาลชอบรังแกชาวบ้าน เมื่อนายบ้านมาขอนางเทวธิดังการที่นางรักเหมือนลูก จึงกล่าวด้วยความโกรธว่า

“เฮอะ เรื่องอะไรข้าจะยกลูกสาวให้คนอย่างเจ้า คนที่เลี้ยงลูกให้เป็นอันธพาลอย่างนั้น ข้าไม่ต้องการเกี่ยวดองด้วย ไปเสียเถอะ อยากรว่าเป็นนายบ้านแล้วจะมาใช้อำนาจบังคับอะไรใครได้ จงอย่ากลับมาเหยียบเรือนข้าอีก”

นายบ้านเมื่อถูกแม่เฒ่าปริสุทธ์ด่าว่าเช่นนั้นก็โมโห จึงคิดจะแก้แค้นที่ทำให้ตนเสียหน้า

“เอาเถิด ข้าไม่มีอำนาจบังคับเจ้าหรอก แม่เฒ่า แต่ข้าจะไปกราบทูลเจ้าสุทนต์จนจักรให้มาเอาลูกเจ้าไปเป็นสนม ข้าอยากจะได้เห็นหน้าเจ้าจะปฏิเสธเจ้าสุทนต์จนจักรยังงี้”

แม่เฒ่าปริสุทธ์เป็นกังวลกลัวว่าเจ้าสุทนต์จนจักรจะมาบังคับเอานางเทวธิดังการไปเป็นนางสนม จึงไปขอความช่วยเหลือจากเศรษฐีโคควุฒิผู้มีเมตตา

“ท่านเศรษฐีเจ้าขา เมตตาข้าด้วยเถิด นายบ้านใจโฉดมันจะข่มเหงลูกสาวข้า ข้าไม่ยอมก็จะไปฟ้องเจ้าสุทนต์จนจักรให้มาเอาลูกข้าไป

เป็นสนมข้าจึงอยากจะขอให้ท่านเศรษฐีเมตตาช่วยหาที่ซ่อนให้ลูกสาวข้าด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

“แม่เฒ่าปรีสุทธี เจ้าไม่ต้องกังวล เดียวข้าจะให้คนใช้พาลูกสาวเจ้าไปซ่อนในห้องนอนของลูกสาวข้า คงจะไม่มีใครรู้หรือก เจ้ากลับไปก่อนเถอะ แม่เฒ่า”

นางเทวธิดาสังกาซ่อนตัวอยู่บ้านเศรษฐีโคดมได้ระยะเวลาหนึ่ง ขบวนทหารที่ไปรับพระธิดาพรหมจารีก็เดินทางมาถึงเขตเมืองอนุมติ แม่เฒ่าปรีสุทธีได้ยินว่าพระธิดาพรหมจารีจะมาอภิเษกเป็นชายาของเจ้าสุทศนจักร์ก็ดีใจ คิดว่านางเทวธิดาสังกาคงจะปลอดภัยแล้ว จึงไปรับนางกลับมาอยู่ที่เรือนเหมือนเดิม

แต่เวลาผ่านไปเพียง ๗ วัน ขณะที่นางเทวธิดาสังกากำลังไปตักน้ำที่แม่น้ำ บังเอิญเจ้าสุทศนจักร์ได้ออกจากวังมาเที่ยวบ้านเทวบุปผา เขาก็เกิดพึงพอใจในความงามของนาง เมื่อกลับเข้าวังก็บอกนางพรหมจารีผู้เป็นชายาว่า

“ข้าต้องการได้ลูกสาวของแม่เฒ่าปรีสุทธีมาเป็นชายาของข้า ส่วนเจ้า พ่อข้าจัดการไปขอมาเอง ข้าไม่ได้รักเจ้าเลย แต่ไหนๆ เจ้าก็แล้ว เจ้าลงไปเป็นนางรับใช้ของข้าก็แล้วกัน”

พระธิดาพรหมจารีได้ยินดังนั้นนั้นก็เสียใจและโกรธมาก จึงต่อว่าเจ้าสุทศนจักร์อย่างไม่เกรงกลัว

“ท่านพูดอย่างนี้ได้อย่างไรกัน เมืองนี้ไม่มีเทวีมาเป็นคู่ของท่าน ไม่ใช่หรือ ถึงได้ไปเชิญให้ข้ามาเป็นชายา ตอนนี้อย่างไรท่านกลับบอกว่าจะยกหญิงอื่นเป็นชายา แล้วให้ข้าเป็นนางรับใช้ ท่านทำอย่างนี้ยังเป็นลูก

ผู้ชายอยู่หรือเปล่า”

เจ้าสุทัศนจักรได้ยินคำตอบว่าของนางพรหมจารีก็ไม้มาก สั่งให้ทหารจับนางลอยแพไปในแม่น้ำจิวรดีทันที

ฝ่ายนางเทวีสั่งกานั้น เมื่อรู้ข่าวว่าเจ้าสุทัศนจักรสั่งลอยแพนางพรหมจารีผู้เป็นชานา แล้วจะมาจับตนไปเป็นชานาแทน ก็เกิดวิตกกังวล จึงปรึกษาแม่เตมาปริสุทธิ์ว่าจะออกบวชเป็นชีเพื่อหนีเจ้าสุทัศนจักร

“แม่จ๋า เจ้าสุทนต์จักรตั้งลอยแพพระชายาพรหมจารีเสียแล้ว หากอยู่อย่างนี้ลูกคงไม่รอดพ้นเงื้อมมือของท่านเป็นแน่ หากลูกไป บวชซีเสียแล้วสุทนต์จักรคงจะไม่กล้าแตะต้อง”

“แม่เป็นห่วงเจ้าเหลือเกิน เทวธิดังกาเอ๋ย แต่หากลูกจะไปบวช ก็คงจะดีเหมือนกัน ถึงเจ้าสุทนต์จักรจะไม่เกรงกลัวใคร แต่เห็นทีจะไม่ หักหาญสมณะซีพรหมณ์หรืออก ไม่เช่นนั้นผู้คนจะสาปแช่งกันทั้ง นางเทวธิดังกาจึงลาแม่เฒ่าปรีสุทธีไปบวชเป็นซี

เมื่อเหล่าข้าราชการบริพารยกขบวนมารับนางเทวธิดังกาตามคำสั่ง ของเจ้าสุทนต์จักร แม่เฒ่าปรีสุทธีจึงออกมาบอกว่า

“พวกเจ้ากลับไปเสียเถอะ ลูกของข้าไปบวชเป็นซีแล้ว อย่ามายุ่ง กับนางอีกเลย”

เมื่อเจ้าสุทนต์จักรทราบเรื่องก็เสียใจ

“โอ้ น้องเทวธิดังกา ทำไมต้องหนีพี่ไปบวชด้วย พี่จะรับเจ้ามา

เป็นชายาของพี จะเป็นเทวีของเมืองนี้ ทำไมจึงไม่ยินดี คิดหรือว่า
แล้วจะหนีพ้น ไม่เป็นไร พีจะรอ วันไหนเจ้าสีก็ออกมา พีจะให้เจ้ามา
เป็นชายาของพีให้ได้”

เจ้าสุทนต์จันทรไม่กล้าไปยุ่งย่ามกับนางสีเทววิลังกา เพราะเกรง
ผู้คนจะสาปแช่ง ได้แต่มุ่งหมายว่า นางสีเมื่อไรจะไปรับมาเป็นชายา
ของตน

TK
park
อุทยานการเรียนรู้

TK
park
อุทยาน

นท

การเผชิญภัย
ของจินตาคาด

การผจญภัยของจันตะคาด

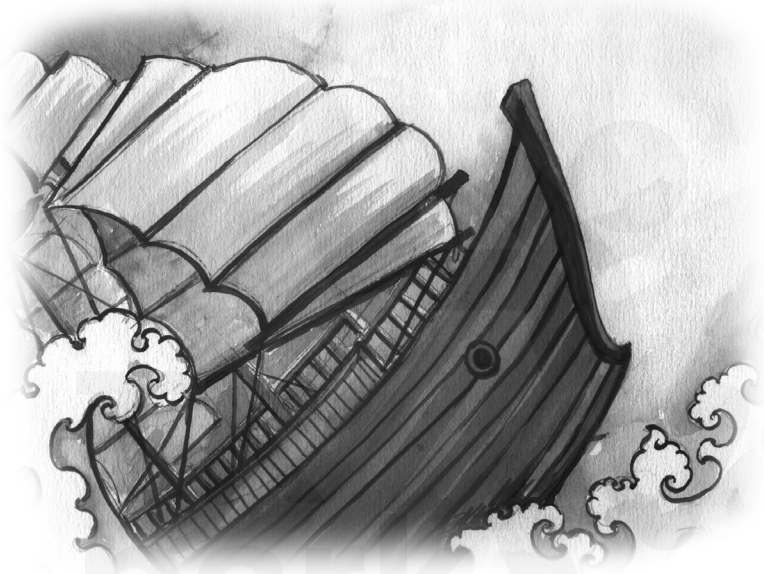
ฝ่ายจันตะคาดนั้น เมื่อพายุใหญ่ได้พัดจนเรือแตกก็ลอยตามน้ำไปเกยฝั่ง เมื่อได้สติแล้วก็เดินเสาะหานางเทวธิดังกล่าวผู้เป็นเมีย แต่หาที่ไหนก็ไม่พบ เพราะที่นั่นคือป่าใหญ่ของเมืองปาฏลีบุตร จันตะคาดเดินค่อมเข้าไปในป่า บังเอิญเห็นเหยี่ยวตัวหนึ่งคาบงูบินขึ้นแล้วปล่อยให้ตกลงมาตายอยู่กับพื้นดิน จึงคว้าเอาใบยวพิเศษที่เหลือติดตัวเพียงเล็กน้อยมาเคี้ยวแล้วนำไปปากงู ไม่นานงูตัวนั้นก็ฟื้นคืนชีวิตแล้วเลื้อยจากไป

จันตะคาดเดินต่อไปไม่นานก็พบชายหนุ่มผู้หนึ่ง ชายผู้นั้นเอ่ยทักว่า

“ท่านจะไปที่ไหนหรือ สหาย”

จันตะคาดจึงตอบชายแปลกหน้าไปว่า

“ข้ามาจากเมืองอินทปัตถ์ กำลังล่องเรือจะไปเมืองกาสิ บังเอิญมีพายุใหญ่มาพัดเรือสำเภาของข้าแตก ข้าลอยตามน้ำมาถึงฝั่งเมืองนี้แหละ เมียข้าไม่รู้ว่าจะเป็นหรือตาย ข้ากำลังตามหานางอยู่ แล้วท่านเป็นคนเมืองนี้หรือ”

“ข้าคือภูตว์ที่ท่านช่วยชุบชีวิต ท่านมีบุญคุณกับข้านัก ข้าจึงจะตอบแทนความดีของท่าน ท่านต้องการสิ่งใดจงบอกข้ามาเถอะ”

จันตะคาดยิ้มและส่ายหน้า ตอบว่า

“ข้าไม่ต้องการแก้วแหวนเงินทองอะไรเลย ท่านเอ๋ย ข้าต้องการอยากจะได้เห็น อยากจะพบเมียของข้าเท่านั้นเอง”

ชายหนุ่มยื่นมือมาตรงหน้าจันตะคาด ในฝ่ามือของเขานั้นมีลูกแก้วลูกเล็ก ๆ ลูกหนึ่งส่องแสงแวววาว

“ข้าขอมอบให้ท่าน นี่คือลูกแก้ววิเศษ เมื่อท่านอมลูกแก้วนี้ไว้ ท่านจะได้เห็นทุกอย่าง”

แล้วชายหนุ่มผู้นั้นก็หายวับไป

จันตะคาดอมลูกแก้วนั้นไว้ในปาก ทันใดนั้นก็ได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งสวรรค์ชั้นฟ้าทั้ง ๖ ชั้นตลอดจนถึงเมืองมนุษย์ เมืองบาดาล เมืองยักษ์ผีสิงที่ตั้งอยู่ตามป่าเขา เมื่อจันตะคาดตั้งใจเล็งดูในทิศใดก็สามารถมองเห็น เขาเห็นพญาสุริยาคาดผู้เป็นพี่ชายที่เมืองกาสิ เห็นพ่อแม่กำลังชายฉักชายปลาที่ตลาดในเมืองจำปานคร เห็นพญาพรหมจักรและพระมเหสีที่เมืองอินทปัตถ์ และเมื่อตั้งใจเล็งดูอีกทีก็เห็นนางเทวธิดังกาเมียของตนอยู่กับแม่เฒ่าคนหนึ่ง และนางได้บวชเป็นชีไปเสียแล้ว

จันตะคาดดีใจยิ่งนักที่ได้เห็นนางเทวธิดังกา แม้จะไม่รู้เลยว่าบ้านเมืองที่นางเทวธิดังกาอยู่นั้นเป็นที่ใด ผู้คนอื่น ๆ ที่มองเห็นก็ไม่รู้จักเลยสักคน แต่อย่างน้อยยังมีความหวังที่จะได้เจอกัน

จันตะคาดจึงเดินคุ่มไม้ไปตามป่า หวังจะไปถึงเมืองที่นางเทวธิดังกาอาศัยอยู่ เดินทางได้เจ็ดวัน ก็พบวิทยารสองตนกำลังต่อสู้กันบนเหนือห่มไม้ วิทยารตนหนึ่งแพ้ ตกลงมานอนอยู่บนพื้นดิน จันตะคาดคิดจะเอาไม้วิเศษมาช่วยชีวิต แต่ไปไม่นานหมดไปเสียแล้วตั้งแต่ช่วยยูงที่ชายป่า เขาจึงพยายามหาไม้ รากไม้อื่น ๆ ในบริเวณนั้นมาลองใช้ แต่ก็ใช้ไม่ได้ วิทยารตนนั้นจึงกล่าวกับจันตะคาดผู้ที่กำลังพยายามช่วยชีวิตตนไว้ว่า

“หนุ่มน้อย เจ้าช่างมีเมตตานัก ขอบใจเจ้ามาก แต่อย่าพยายามเลย ข้าคงไม่รอดแน่ เมื่อข้าตายแล้ว เจ้าจงเอารองเท้ากับดาบของข้าเถอะ ดาบเล่มนี้วิเศษนัก เมื่อเจ้าหิว จงเอาดาบแช่น้ำผึ้งแล้วดื่มกิน จะอิมหน้าเหมือนได้กินข้าวปลามากมาย ทั้งดาบเล่มนี้ยังสามารถ

พื้นเหล็ก พื้นหินผาขาดได้หมด ไม่มีดาบเล่มไหนเทียมเท่า ส่วน รองเท้าวิเศษนั้นใส่แล้วจะเหาะเหินเดินอากาศได้ และมีกำลังปานช้าง สสาร ข้าขอให้อเจ้าโชคดี”

กล่าวจบ วิทยากรตบนั้นก็สิ้นใจตาย จันตะคาดจึงเก็บดาบและ รองเท้าวิเศษไว้รวมกับลูกแก้ว นึกยินดีว่าของวิเศษที่ได้มาทั้งหมดคง จะช่วยให้ตนตามหานางเทวธิดาสงกาศาษาได้แน่นอน

ยังมีอีกเมืองหนึ่งชื่อเมืองสังกัสสะ มีเศรษฐีสามตระกูล แต่ละ ตระกูลมีลูกสาวหนึ่งคน อายุ ๑๖ ปีเท่ากันและเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ ยังเด็กนางหนึ่งชื่อว่า ทิพย์โสดา นางหนึ่งชื่อว่าปทุมมา นางสุดท้าย ว่าคันธเกสี วันหนึ่งทั้งสามชวนกันไปอาบน้ำตักในป่า เสร็จแล้วชวน เดินเที่ยวป่าไปเรื่อย ๆ อย่างเพลิดเพลินจนหลงทางโดยไม่รู้ตัว เผอิญ ฝนตก หญิงทั้งสามจึงชวนกันไปหลบฝนในถ้ำแห่งหนึ่ง

ฝ่ายเศรษฐีทั้งสามตระกูล เห็นลูกสาวหายไปไม่กลับบ้าน เหล่า คนรับใช้ตามหาอย่างไรก็ไม่พบ ยิ่งเย็นย่ำค่ำลงเท่าใดก็ยิ่งร้อนอร่าม ใจนักพากันไปหาโหรมาทำนาย โหรตรวจดวงชะตาแล้วจึงบอกว่า

“ลูกสาวของพวกท่านนั้นไปเที่ยวป่าแล้วหลงเข้าไปในถ้ำแห่งหนึ่ง อีกหกเดือนข้างหน้าจะมีชายหนุ่มคนหนึ่งพามาส่งถึงเรือนอย่าง ปลอดภัย ท่านอย่าได้กังวลไปเลย”

เศรษฐีทั้งสามได้ยินคำทำนายเช่นนั้นก็พยายามหักใจและรอวัน ที่ลูกสาวจะกลับบ้านในอีกหกเดือนข้างหน้า

ฝ่ายลูกสาวทั้งสามของเศรษฐีที่เข้าไปหลบฝนในถ้ำนั้น ได้พบ

ชายหนุ่มผู้หนึ่งพักอยู่ก่อนแล้ว แต่จริงชายหนุ่มนั้นคือจันตะคาด
 “ชายคนนั้นเป็นใคร ดีหรือร้ายก็ไม่รู้ เราลองไปถามดูดีไหม”
 นางทิพย์โสดากระซิบกับสหายทั้งสองของนาง นางปทุมมาจึงปริกษาว่า
 “แล้วเราจะเรียกมันยังไงดี จะเรียกว่าผีหรือน้อง มันก็ไม่ใช่พี่เรา
 น้องเรา จะเรียกว่าเจ้าข้า ก็ไม่ได้เป็นผัว จะเรียกว่าสหายก็ไม่รู้ว่าอายุ
 เท่าไหร่ เราจะเรียกมันยังไงดีล่ะ”

นางคันธเกสิจึงเสนอความคิดของตนว่า

“ข้าเคยได้ยินแม่เรียกชายคนหนึ่งว่าหลานน้อย เราเรียกมันว่า
 หลานน้อยท่าจะดี ข้าว่าเราเข้าไปถามมันทั้งสามคนนี่แหละ หากมัน
 ทำมิดีมีร้ายอย่างน้อยยังช่วยกันได้”

ปริกษากันแล้ว ทั้งสามคนก็เดินไปหาจันตะคาด นางทิพย์โสดา
 เอ่ยถามว่า

“หลานน้อย เจ้ามาจากไหนหรือ”

จันตะคาดกำลังเหม่อคิดถึงนางเทวธิดังกา ยังไม่ทันเอ่ยปากตอบ
 ว่าอะไร ลูกสาวเศรษฐีก็กลับคิดไปว่าจันตะคาดเป็นคนตาบอดจึงกระซิบ
 กันว่า

“มันเป็นคนตาบอด ไม่ต้องกลัวมันหรอก”

นางคันธเกสิจึงถามซ้ำว่า

“หลานน้อยเจ้ามาจากเมืองไหนหรือ”

จันตะคาดตอบว่า “ข้ามาจากเมืองอินทปัตถ์ และเดินทางผ่าน
 มาพักหลบฝนในที่นี้”

“หลานน้อย ข้าทั้งสามหิวเหลือเกิน เจ้าพอมีอาหารแบ่งให้พวก
 ข้ากินบ้างได้ไหม” นางปทุมมาเอ่ยถาม

จันตะคาดได้ยืนทั้งสามนางพูดว่าตนตาบอด ทั้งยังเรียกตนว่า หลานน้อย จึงนึกสนุกแก้งเดินมะงุมมะงาหราไปชนลูกสาวเศรษฐี คนหนึ่งแล้วแก้งตกใจเอ่ยว่า

“โอ้ย ข้าขอสูมาเถอะ ขออภัย พวกป่าอาทินอาหารของข้านี้ เถอะ” จันตะคาดยื่นน้ำผึ้งให้ทั้งสามดื่มกิน แล้วเดินวนไปมา นางหนึ่ง จึงถามว่า

“หลานน้อย เจ้าหาอะไรอยู่หรือ”

“ข้าอยากได้ดอกไม้” จันตะคาดตอบ นางคันธเกสิจึงบอกว่า

“ในถ้ำนี้ไม่มีดอกไม้สักดอก เจ้าจะเอาดอกไม้มาทำไมหรือ”

จันตะคาดแก้งตอบว่า

“ข้านี้กระทำบาปกรรม ได้ไปถูกเนื้อต้องตัวเมียคนอื่น ข้าจึงอยากได้ดอกไม้มาขอขมาเพื่อให้พ้นบาปกรรมนั้น”

นางทิพย์โสดาจึงได้ถามว่า

“เจ้าตาบอดไปไหนไม่ได้ แล้วไปถูกเนื้อต้องตัวเมียคนอื่นเขาเมื่อ ไหนหรือ หลานน้อย”

“เมื่อครู่นี้ ข้ายื่นน้ำผึ้งไปให้พวกป่าเลยไปถูกเนื้อต้องตัวพวก เห็นจะเป็นบาปกรรม” จันตะคาดแก้งว่า เหล่าลูกสาวเศรษฐีพากัน อาย แล้วรีบปฏิบัติกันพลัน

“พวกข้ายังไม่มีผิวเลยสักคน เจ้าไม่ต้องมาขอขมาหรอก เพราะ เจ้าไม่ได้ผิดลูกเมียใครนี่”

“อ้าว พวกป่าอาทิงกลายเป็นแม่หม้ายแม่ร้างหรือหรือจ๊ะ” จันตะคาดยังแก้งถามต่อไป นางปทุมมาจึงบอกกับจันตะคาดว่า

“พวกข้าไม่ได้เป็นแม่หม้ายแม่ร้างหรอก ยังเป็นสาวเป็นแล้ อาย

เพ็ง ๑๖ ปีเท่านั้น”

“อ้าว ถ้าพวกป่าอาทั้งหลายเป็นสาวจริงดังว่า ทำไมถึงเรียกข้าหลานน้อยล่ะ”

“ข้าเคยได้ยินแม่ของข้าเรียกชายหนุ่มผู้หนึ่งว่าหลานน้อย ข้าเลยเรียกเจ้าเหมือนกับที่แม่ข้าเรียก” นางคันธเกสียอกกล่าว แต่จินตะคาดยังแกล้งพูดต่อไปว่า

“ข้าไม่เชื่อหรอก เมื่อกัตอนที่ข้าถูกตัวพวกป่านะ ข้าว่าเนื้อตัวพวกป่านะเหี่ยวยุบกันหมดแล้วนะ”

นางทิพย์โสดารีบบอกว่า

“เมื่อกัตอนที่เจ้าชนข้านะ เจ้าถูกผ้าสไบที่ข้อศอกของข้าต่างหาก ไม่ใช่เนื้อตัวของข้าสักหน่อย”

จินตะคาดก็เถียงว่า “ข้ารู้ว่าไม่ใช่ผ้าสไบ แต่เป็นเนื้อตัวท่านนั้นแหละ แม่เฒ่า”

ทั้งสามนางเกิดโมโหจนลืมหูลืมตา ทำให้จินตะคาดจับต้องเนื้อตัวของพวกตน ว่าเต่งตึงเป็นสาวน้อยไม่ใช่ยายเฒ่า หากเป็นชายหนุ่มที่จิตใจต่ำช้า อาจถือเป็นโอกาสที่ได้ลวนลามหญิงสาว แต่เพราะจินตะคาดแท้จริงแล้วเป็นคนจิตใจดีงาม เมื่อเห็นว่าหญิงสาวทั้งสามนางกำลังเข้าใจผิดมากขึ้น ถึงกับยอมให้สัมผัสเนื้อตัว จึงเลิกเล่นสนุกแล้วบอกความจริงแก่พวกนางว่าตนมิได้ตบอด นางทั้งสามก็ยอมรับว่าพวกตนเข้าใจผิดไปเอง แล้วทั้งหมดจึงเป็นมิตรกัน

เมื่อถึงเวลาค่ำ จินตะคาดจึงก่อกองไฟขึ้น ขณะนั้นเอง ผีโพรงตัวหนึ่งเห็นมีกองไฟอยู่ในถ้ำ มันจึงเอาเลนหรือตะกวดตัวหนึ่งมาวางไฟกินอย่างเอร็ดอร่อย

จันตะคาดนั้นเห็นผีโพรงก็แกล้งทำเป็นไม่เห็น แต่ลูกสาวเศรษฐี ทั้งสามคนหวาดกลัวเป็นอันมาก ผีโพรงกินแลนเสรีจกัหันมาพูดกับ จันตะคาดว่า

“ไอ้หนุ่ม กูขอกินเมียของมึงซักคนเถอะ”

จันตะคาดจึงถามผีโพรงไปว่า

“มึงจะกินคนไหนรี”

“คนไหนก็ได้ มึงให้คนไหนกูก็กินหมด” ผีโพรงตอบ

จันตะคาดจึงแกล้งชี้มือไปที่นางทิพย์โสดาแล้วบอกว่า “กูจะให้ มึงกินคนนี่”

นางทิพย์โสดาอ่อนวอนขอชีวิต จันตะคาดจึงแกล้งชี้ไปที่นาง ปทุมมา นางปทุมมาร้องขอชีวิตอีก จันตะคาดจึงชี้ไปที่นางคันถลี นางก็ร้องไห้ด้วยความหวาดกลัวและอ่อนวอนขอชีวิตเช่นกัน จันตะ คัดจึงบอกกับผีโพรงว่า

“กูไม่ให้มึงกินสักคน”

ผีโพรงโมโหมาก ตั้งท่ากระโจนเข้ามาทำร้าย จันตะคาดจึง ถอดดาบกายสิทธิ์ออกจากฝักมาต่อสู้ ผีโพรงสู้ไม่ได้จึงวิ่งหนีหายไป ในความมืด ลูกสาวเศรษฐีทั้งสามจึงกล่าวขอร้องว่า

“พี่จันตะคาด พวกเรากลัวมาก ท่านช่วยไปส่งพวกเราที่เมือง สังกัสะด้วยเถอะ”

จันตะคาดเห็นใจพวกนางจึงรับปาก รุ่งเช้า ทั้งสี่คนก็เดิน จากถ้ำ เจ็ดวันต่อมาถึงหมู่บ้านหัตถิपालะ เมืองปาฏลีบุตร

ทั้งสี่คนแวะขอติมน้ำแก้กระหายที่เรือนของนายบ้านหัตถิपालะ จันตะคาดสังเกตเห็นนายบ้านมีท่าทางเศร้าซึ้งมกลัดกลุ้ม จึงได้ถามอย่าง

มีน้ำใจ

นายบ้านหัตถิपालะเล่าว่าตนเป็นผู้ดูแลข้างของเจ้าเมืองปาฏลีบุตร แต่ข้างนั้นหายไปนานกว่าหนึ่งเดือนแล้ว ตามหาเท่าไรก็ไม่พบตนเห็นจะถูกเจ้าเมืองลงโทษเป็นแน่

จันตะคาดอมลูกแก้ววิเศษเห็นข้างของเจ้าเมืองถูกผีเสื้อบ้านหรือว่าผีอารักษ์ยึดไว้ จึงบอกว่า

“ข้างเชือกที่ว่ำนั้นถูกผีเสื้อบ้านเก็บเอาไว้ หากท่านไปกำราบมันก็จะได้ข้างคืน”

นายบ้านหัตถิपालะไปตามเอาข้างคืนจากผีเสื้อบ้านเป็นผลสำเร็จตั้งแต่นั้นคนทั้งหลายในบ้านเมืองก็เล่าลือกันไปว่ามีหมอโหราพิทยมาอยู่ที่บ้านหัตถิपालะ มีผู้คนเข้ามาขอความช่วยเหลือจากจันตะคาดกันมากมาย

ยังมีอีกหมู่บ้านหนึ่ง เกิดเหตุเภทภัยใหญ่หลวงขึ้นในบ้านของเศรษฐีห้าตระกูล ผู้คนเจ็บป่วยตายจำนวนมาก เศรษฐีทั้งห้าจึงพากันขอให้จันตะคาดทำนายว่าเป็นเพราะอะไร จันตะคาดอมลูกแก้วแล้วส่องดูแล้วบอกกับเศรษฐีทั้งห้าตระกูลนั้นว่า

“ท่านเศรษฐี ใต้บ้านของท่านแต่ละคนมีไหคำฝักอยู่ แต่ละไหมีทองคำอยู่หนึ่งแสน ผียักษ์มันรักษาไหคำนั้นไว้ ท่านต้องขุดเอาไหคำพวกนั้นไปฝังที่อื่นเสีย ผียักษ์จะไม่รังควานท่านอีก”

เศรษฐีทั้งห้ากลัวผียักษ์ ไม่กล้าจะไปขุดไหคำ จึงอ้อนวอนขอจันตะคาดให้ช่วย

“พ่อหมอ พวกข้าจนปัญญาจริงๆ ไม่มีใครกล้าไปขุดไหของผียักษ์หรอก ข้าว่าพ่อหมอกคงจะมีบารมีมากพอที่จะขุดให้ได้ เมตตา

พวกข้าด้วยเถอะ”

จันตะคาดได้ฟังคำอ้อนวอนของเศรษฐีทั้งห้าก็เห็นใจ จึงใช้ดาบกายสิทธิ์ขุดไหคำทั้งห้าไปฝังไว้ในป่า ตั้งแต่นั้นมา ผู้คนอยู่สุขสบาย ไม่มีใครเจ็บป่วยตายอีกเลย เศรษฐีทั้งห้าคนจึงมอบทรัพย์สินเงินทองจำนวนมากเป็นการตอบแทนบุญคุณ จันตะคาดแบ่งส่วนหนึ่งให้ลูกสาวเศรษฐีทั้งสามคน ที่เหลือทำบุญและแจกจ่ายให้กับยากเข็ญใจจนหมด

จันตะคาดและลูกสาวเศรษฐีสามคนอาศัยอยู่ในเมืองปาฏลีบุตรนานสองเดือน ได้ช่วยเหลือชาวบ้านมากมาย แต่ละคนยินดียกทรัพย์สินมบัติยกลูกสาวให้ แต่จันตะคาดไม่ยอมรับสิ่งใดทั้งสิ้น เมื่อเห็นว่าชาวเมืองปาฏลีบุตรสงบสุขดีแล้ว จึงออกเดินทางไปยังเมืองสังกัสสะ

ของวิเศษที่จันตะคาดได้รับจากวิทยากรนั้นมีประโยชน์อย่างยิ่ง เมื่อพบว่ามิถุนาสูงเสียดฟ้ากั้นขวางทางไป จันตะคาดให้ลูกสาวเศรษฐีทั้งสามคนเกาะแขนตนไว้แล้วเหาะข้ามภูเขาไปได้ด้วยรองเท้าวิเศษ

ครั้งหนึ่ง ทั้งสี่พลัดหลงไปยังเมืองโจร ผุ่งโจรห้าร้อยคนจะมาแย่งชิงลูกสาวเศรษฐีทั้งสาม จันตะคาดก็อุ้มนางทั้งหลายเหาะหนีข้ามแม่น้ำใหญ่ด้วยกำลังดั่งช้างสาร แต่เมื่อหนีพ้นหมูโจรมาได้ ทั้งสี่คนก็เดินหลงเข้าไปในที่อยู่ของยักษ์ผิวเมียคู่หนึ่ง

เวลานั้น ยักษ์ผิวนั้นออกไปหาอาหาร ส่วนยักษ์เมียเมื่อเห็นมนุษย์ก็จำแลงตนเป็นหญิงเฒ่าแล้วไต่ถามว่า

“หลานน้อยเอ๋ย เจ้ากำลังจะไปไหนกันหรือ”

“พวกเรากำลังจะไปเมืองสังกัสสะจ๊ะ” จันตะคาดตอบ

ยักษ์เมียจึงบอกว่า

“วันนี้ก็ค่ำเสียแล้ว หากหลาน ๆ จะเดินทางไปเมืองสังกัสสะ

คงจะต้องนอนค้างในป่าเป็นแน่ จงนอนพักที่บ้านยายเถิดหลานเอ๋ย”

ลูกสาวเศรษฐีทั้งสามดีใจยิ่งนักเพราะต่างเหนื่อยล้าจากการเดินทาง จันตะคาดรู้ว่ายายเฒ่าเป็นยักษ์จำแลงจึงกระซิบบอกพวกนาง แต่ไม่มีใครเชื่อ

ทันใดนั้นยักษ์ผัวกลับมาถึงพร้อมทั้งร่างมนุษย์สามร่างที่มันฆ่าเพื่อนำมาเป็นอาหาร ลูกสาวเศรษฐีเห็นดังนั้นก็กลัวจนตัวสั่น จันตะคาดต้องกระซิบบิให้ข่มความกลัวไว้ แล้วแกล้งขอตัวพากันไปอาบน้ำ

เมื่อถึงท่าน้ำ จันตะคาดให้ทั้งสามนางเกาะแขนตนไว้แล้วเหาะขึ้นไปในอากาศ ยักษ์ผัวที่ย่องตามมาหมายจะจับกินเห็นดังนั้น จึงรีบคว้าแขนนางปทุมมาไว้ จันตะคาดชักดาบกายสิทธิ์ฟันแขนยักษ์ขาดทันทีและเหาะหนีไปจนพ้นเมืองยักษ์

จันตะคาดและลูกสาวเศรษฐีเดินทางระหกระเหินอยู่นานถึงหกเดือน ในที่สุดก็ถึงเมืองสังกัสสะ เศรษฐีทั้งสามตระกุกดีใจเป็นอันมากที่ลูกสาวของตนกลับมาถึงบ้าน จึงต้อนรับจันตะคาดเป็นอย่างดี ทั้งหาเสื้อผ้าใหม่ หาอาหารให้กินและมอบทรัพย์สินสมบัติให้อีกมากมาย จันตะคาดนำทรัพย์สินมัตินั้นถวายทานแก่วัดและพระสงฆ์จนหมดสิ้น แล้วอำลาเศรษฐีทั้งสามตระกูล เพื่อเดินทางตามหานางเทวีสังกา เมียรักของตน

จันตะคาดเดินทางไกลจากเมืองสังกัสสะ จนกระทั่งถึงริมฝั่งแม่น้ำจิวดี จึงได้หยุดพักเอนกายหลับไปได้ตื่นไม่ใหญ่ริมน้ำนั่นเอง

park
อุทยานการเรียนรู้

เจ็ด

TK
park
ความแต่ในชของสตรี่

ความแค้นของสตรี

ขณะที่จันตะคาดกำลังนอนเอนกายพักผ่อนอยู่ใต้ร่มไม้ริมฝั่งน้ำ ก็ได้ยินเสียงร้องไห้ คร่ำครวญด้วยความเสียใจดังไปทั่วป่า จันตะคาดลุกขึ้นนั่งสำรวจไปรอบ ๆ เห็นหญิงหนึ่งร้องไห้อยู่บนแพที่ลอยน้ำมาจึงรีบไปช่วยนางขึ้นฝั่งแล้วไต่ถาม

“น้องหญิง นี่เจ้าถูกโทษทัณฑ์อะไรหรือถึงถูกลอยแพมาอย่างนี้”

หญิงนางนั้นร้องไห้สะอึกสะอื้นหนักขึ้นเมื่อคิดถึงสิ่งตนถูกกระทำ

“ข้าชื่อพรหมจารีเป็นธิดาของพญารธรรมขันธ์ เจ้าเมืองเมืองอนูราช มีลูกพญาเมืองอนุมัติชื่อเจ้าสุทศนจักร ไปสู่ขอข้าเป็นชายา แต่ข้าไปอยู่ด้วยได้แค่เจ็ดวัน เจ้าสุทศนจักรก็จะให้ข้าไปเป็นนางรับใช้แล้วแต่งตั้งผู้หญิงคนใหม่เป็นชายา พอข้าไม่ยินยอม เจ้าสุทศนจักรก็ลอยแพข้ามาเช่นนี้แหละ”

จันตะคาดได้ฟังนิกสงสารนางพรหมจารียิ่งนัก แต่ไม่กล้าพานาง
ไปด้วยเพราะนางเป็นเมียของคนอื่นจึงกล่าวว่า

“เจ้าน่าสงสารนัก แต่ว่าตอนนี้ข้าช่วยเจ้าขึ้นมาได้แล้ว เจ้าจะ
ทางไปไหนแล้วแต่ใจเจ้าเถอะ”

นางพรหมจารีได้ฟังคำกล่าวของจันตะคาดก็น้อยใจ เสียใจ
ร้องไห้ขึ้นมาอีก

“ข้านี้มันรูปชั่ววันกนาใช่ไหม ท่านถึงได้ไล่ข้าให้ไปเสียพันๆ อยู่
กับผัว ผัวก็ไม่รัก เอาข้าลอยแพมา ข้ามาพบท่านก็คิดว่าท่านจะช่วย
เหลือเจือจุน แต่ท่านก็เกลียดชังข้า ไ้ไล่ข้าไปเสียให้พัน ข้าน้อยใจยิ่งนัก”

“ถ้าข้าพาเจ้าไปด้วยจะเป็นที่ครหา เจ้ามีคู่ครองแล้ว ข้าเกรงว่าเจ้าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง แต่ถ้าเจ้าประสงค์จะไปกับข้า ข้าจะพาเจ้าไปส่งที่เมืองอนุมิตี” จันตะคาดบอกเหตุผล แต่นางพรหมจารีแย้งขึ้นมา

“ถ้าท่านจะพาข้าไปส่งให้ผัวข้า ท่านฆ่าข้าเสียตอนนี้เลยดีกว่า ข้าไม่อยากจะเห็นหน้าผู้ชายใจร้ายอย่างนั้นแม้แต่ชนิดเดียว” นางพรหมจารีเอ่ยถึงเจ้าสุทนต์จักรอย่างเกลียดชัง

“ถ้าอย่างนั้น ข้าจะพาเจ้าไปส่งพ่อแม่ของเจ้าที่เมืองอนุราชกัแล้วกัน”

นางพรหมจารีได้ยินดังนั้นรีบพูดว่า

“ข้านี้รักพ่อแม่ยิ่งนัก แต่หากกลับไปหาพวกท่าน ผู้คนคงจะหัวเราะเยาะพ่อแม่ที่ถูกสาวถูกฉ้อเอาลอยแพ ข้าขายหน้าเขานัก ท่านเอ็นดูข้าเถิด ให้ข้าติดตามท่านไปด้วย จะให้เป็นคนรับใช้ของท่านก็ได้” นางพูดพลางสะอื้นน่าสงสาร

จันตะคาดได้ฟังคำอ่อนวอนของนางพรหมจารีก็รู้สึกหนักใจ แต่คิดว่าจะต้องหาช่องทางพานางไปส่งพ่อแม่ให้ได้ จึงพูดให้นางสบายใจว่า

“ถ้าเช่นนั้น ข้าก็ไม่ขัดข้อง แต่ว่าวันนี้มีดึกแล้ว เราพักกันที่ชายป่านี้เถอะ”

คืนนั้น เมื่อนางพรหมจารีหลับสนิทแล้ว จันตะคาดก็อุ้มนางออกจากป่าจนไปถึงบ้านอรัญคาม เมืองปัญจาล พอถึงรุ่งเช้า นางจารีตื่นขึ้นมา เหลียวซ้ายแลขวาเห็นบ้านเมืองผิดตาไปจากเมื่อคืน ก็คิดว่าชายผู้นี้คงจะเป็นพระอินทร์เนรมิตกายมาช่วยชีวิตตนเป็นแน่

นางพรหมจารีซักถามชาวบ้านจนรู้ว่าเป็นบ้านอรัญคาม เมือง

ปัญญาล นางดีใจยิ่งนัก เพราะเป็นบ้านของย่าเฒ่าสุริโยธา ผู้ที่เคยเป็น
แม่นมของนางมาก่อน

ย่าเฒ่าสุริโยธานี้มีความรู้ความสามารถในการต่อสู้ ใช้อาวุธได้
ทุกชนิด เมื่อครั้งที่เป็นแม่นมให้กับนางพรหมจารี ย่าเฒ่าสุริโยธาได้
สอนวิชาการต่อสู้ให้กับลูกหลานเจ้าเมืองหลายคน นางพรหมจารีบอก
จันตะคาดว่า

“ท่านโปรดรอข้าสักครู่ เมืองนี้คือเมืองปัญญาลเป็นบ้านของย่า
เฒ่าสุริโยธา แม่นมของข้าเอง” แล้วนางก็รีบเดินไปหาย่าเฒ่าสุริโยธา
บ้าน ฝ่ายย่าเฒ่าเห็นนางพรหมจารีก็ดีใจระคนแปลกใจ ถามไถ่ว่า

“นี่พระธิดามาถึงเรือนของแม่ได้อย่างไรกัน พระบิดาของท่าน
ยกท่านให้กับพระโอรสเจ้าเมืองอนุมิตไปแล้วไม่ใช่รี”

“แม่จ๋า เจ้าสุทนต์จักร ลูกเจ้าเมืองอนุมิตนั้นชั่วร้ายนัก มาเชิญ
ไปเป็นเมียได้เจ็ดวัน ก็เลยลดข้าไปเป็นนางรับใช้เพื่อจะยกหญิงอื่นเป็น
ชายา ข้าไม่ยอมก็เอาข้าลอยแพ กะจะให้ข้าตายไปกับน้ำ ดีที่
ท่านมาช่วยข้าและเดินทางมากับข้านี้แหละจ๊ะ”

ย่าเฒ่าสุริโยธามองจันตะคาดที่ยืนรออยู่นอกเรือน แล้วบอก
นางพรหมจารีว่า

“ชายผู้นั้นไม่ใช่พระอินทร์หรอก เป็นมนุษย์เรานี้แหละ พระธิดา
ไปเชิญเขาเข้ามากินน้ำกินทำให้หายเหนื่อยเสียก่อนเถอะ”

หลังจากจันตะคาดกินข้าวกินปลาที่เรือนของย่าเฒ่าสุริโยธาอย่าง
อิมหันต์สำราญก็ได้นอนพักในเรือนนั่นเอง ส่วนนางพรหมจารีนอนใน
มุ้งเดียวกันกับย่าเฒ่าสุริโยธา และรำพันให้อดีตแม่นมของตนฟังว่า

“แม่จ๋า ข้าเป็นทุกข์เหลือเกิน ไม่รู้จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไรดี”

“ทำไมพระธิดาถึงได้พูดอย่างนั้น ไม่เอาเพคะ อย่าพูดอย่างนั้น”
 ย่าเฒ่าปลอบ

“แม่จะไม่ให้ข้าเป็นทุกข์ได้ยังไง จะกลับไปหาพ่อแม่ ข้าก็อับอาย
 ขายหน้าผู้คนเหลือเกิน ข้าไม่อยากจะมีชีวิตอยู่ต่อไปแล้ว แม่เจ้า”
 นางพรหมจารีน้ำตาคลอ

“พระธิดาอย่าได้คิดมากเลย ท่านกลับไปหาพระบิดาพระมารดา
 ที่เมืองอนูราชแล้วค่อยยกทัพไปทำศึกกับเจ้าสุทนต์จันทรเป็นการล้างอาย
 จะดีกว่า”

“แล้วข้าจะทำได้ยังไงล่ะจ๊ะแม่ ข้าไม่มีอะไรจะไปสู้รบกับเจ้า
 สุทนต์จันทรได้เลย” นางพรหมจารีกล่าว อดีตแม่นมของนางจึงบอกว่า

“แม่นี้แหละ จะสอนท่านให้เก่งทั้งหมัด มวย มีด ดาบ หอก
 ขอแต่ท่านอยู่กับแม่สักเดือนหนึ่ง แม่จะสอนวิชาความรู้ให้พระธิดาจน
 หมัดจนสิ้นเลยทีเดียว”

นางพรหมจารีได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ ความทุกข์ที่หนักอึ้งค่อยผ่อน
 คลายลง นางและจินตะคาดจึงอาศัยอยู่กับย่าเฒ่าสุริโยธาเพื่อเรียนวิชา
 การต่อสู้ จนเชี่ยวชาญแล้วจึงอำลากลับไปยังเมืองอนูราช

ช่วงเวลานั้นเอง ยังมีพญากาวินทะครองเมืองไพศาลี เมื่อพระ
 มเหสีสิ้นพระชนม์ลง พญากาวินทะก็อยากได้มเหสีองค์ใหม่ จึงให้ทหาร
 รับใช้จัดแต่งเครื่องบรรณาการไปสุ่ขอนางพรหมจารีพระธิดาเจ้าเมือง
 อนูราช โดยที่ไม่รู้ว่าเจ้าเมืองอนุมติได้มาขอนางไปแล้ว พญารธรรมขันติ
 จึงบอกแก่ทหารของพญากาวินทะว่า

“ข้าคงจะยกลูกสาวของข้าให้กับพญาของพวกเจ้าไม่ได้หรอก
 เพราะเจ้าเมืองอนุมติได้มาขอนางไปแล้ว ตอนนี้นางเป็นชายาของเจ้า

สุทัศนจักร”

เวลานั้น นางพรหมจารีกับจันตะคาดก็เดินทางมาถึงวังและขอ
เข้าเฝ้าพญารามชนดิทันที

พญารามชนดิตั้งใจยิ่งนักที่พระธิดาเสด็จมา เมื่อเห็นจันตะคาด
ก็เข้าใจว่าเป็นลูกเขยของตน เพราะไม่เคยได้พบกับเจ้าสุทัศนจักรมา
ก่อนจึงบอกให้มานั่งยังแท่นแก้ว แต่จันตะคาดเจียมตนว่าเป็นเพียงคน
ยากไร้ธรรมดา ไม่สมควรจะไปนั่งยังแท่นแก้วของเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินจึง
ปฏิเสธ แม้ว่านางพรหมจารีจะอ่อนวอนอย่างไรก็ไม่ไป นางจึงนั่งอยู่
ข้างๆ จันตะคาดนั่นเอง พญารามชนดิจึงเอ่ยถามนางว่า

“ลูกรักของพ่อ ทำไมลูกถึงไม่มานั่งบนนี้ล่ะ”

“เสด็จพ่อ ลูกไปเป็นชายาของเจ้าสุทัศนจักรได้เจ็ดวัน ท่านก็จะ
ให้ผู้หญิงคนใหม่เป็นชายา แล้วจะให้ลูกไปเป็นนางรับใช้ ลูกไม่ยอม
เจ้าสุทัศนจักรลอยแพลูกให้ตายไปกับน้ำ โชคดีที่จันตะคาดท่านนี้ได้
ช่วยชีวิตลูกไว้ แล้วมาส่งลูกถึงในวัง แต่ท่านไม่ยอมเข้าไปนั่งกับลูก
เพคะ”

พญารามชนดิจึงกล่าวกับจันตะคาดว่า

“หลานเอ๋ย ทำไมเจ้าถึงไม่เข้ามานั่งบนแท่นแก้วนี้ล่ะ เจ้ามีบุญคุณ
กับลูกสาวลูกถึงขนาดนี้ เข้ามานี่เถอะ หลานน้อย”

จันตะคาดจึงกราบทูลด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตนว่า

“ข้านี้ไม่ใช่เชื้อชาติท้าวพญามหากษัตริย์ เป็นเพียงแค่ชาวบ้าน
ทุกซัไรเข็ญใจ ไม่สมควรนั่งยังที่อันศักดิ์สิทธิ์นั้น ข้าได้พาพระธิดามาส่ง
ถึงเมืองแล้วจะขออำลาไปพระพุทเจ้าข้า”

พญารามชนดิจึงเสด็จลงมาจับมือจันตะคาดให้ลุกขึ้นยืนแล้ว

กล่าวว่า

“หลานรักของลุง เจ้าอย่าพูดเช่นนั้นเลย เจ้ามีบุญคุณกับพรหมจารี นัก ถึงเจ้าจะทุกข์ไร้เข็ญใจ ลุงก็จะมอบสมบัติให้กับเจ้า ให้มีมากมายยิ่งกว่าใคร ๆ ถึงเจ้าจะไม่มีเชื้อสายเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน แต่เป็นคนดีได้ช่วยเหลือชีวิตลูกสาวของลุง ลุงนับว่าเจ้าเป็นเหมือนลูกอีกคนหนึ่ง นับแต่นี้ขอให้เจ้าคิดเสียว่าลุงนี้เป็นเหมือนพ่อ ส่วนพรหมจารีเป็นน้องสาวของเจ้าแล้วกันมาเถอะ มานั่งบนแท่นนี้”

เมื่อได้ฟังดังนั้น จันตะคาดจึงยินยอมไปนั่งบนแท่นแก้วเคียงคู่กับพระธิดาพรหมจารี ส่วนบรรดาทหารคนรับใช้ของพญากาวิวิฑูที่นั้นอยู่ในห้องพระโรงได้รู้ว่าบัดนี้พระธิดาพรหมจารีไม่มีพันธะใด ๆ แล้วจึงกราบทูลพญาธรรมขันติเพื่อขอให้ยกพระธิดาพรหมจารีให้กับพญากาวิวิฑูเจ้านายของตนเถิด แต่พญาธรรมขันติปฏิเสธ

“ข้าคงจะยกลูกสาวข้าให้ใครไม่ได้หรอก ข้ากลัวว่าเหตุการณ์จะซำร่อย พวกเจ้ากลับไปบอกพญากาวิวิฑูเถอะว่าข้าไม่ยกให้”

เหล่าทหารจึงต้องกราบทูลลากลับไปเมืองไพสาลี

ส่วนจันตะคาดนั้นเป็นที่รักของทุกคนในเมืองอนุราช ทั้งยังได้รับการยกย่องเสมอเหมือนกับที่รักและเคารพพญาธรรมขันติ จันตะคาดจึงพักอาศัยอยู่ที่เมืองอนุราชอย่างมีความสุข แต่ยังคงตั้งใจที่จะออกไปตามหานางเทวธิดาสังกาผู้เป็นภรรยา

ฝ่ายทหารของพญากาวิวิฑูเมื่อกลับไปถึงเมืองไพสาลีก็กราบทูลพญากาวิวิฑูว่า

“พระธิดาพรหมจารีนั้นเคยถูกส่งไปเป็นชายาของเจ้าสุทัตถ์จักร

เมืองอนุมดี แต่ถูกเจ้าสุทนต์คนจักรจับลอยแพ เพราะจะลดให้พระธิดาไปเป็นคนรับใช้แต่นางไม่ยอม มีชายคนหนึ่งช่วยชีวิตนางไว้แล้วพาไปส่งที่เมืองอนูราช พวกเขาพระพุทธรูปเจ้ากราบพูลขอพระธิดาแล้ว แต่พระธรรมขันธ์ไม่ยอมยกให้ พวกเขาพระพุทธรูปเจ้าก็ไม่รู้จะทำอย่างไรดี จึงกลับมากราบพูลพระองค์พระพุทธรูปเจ้าข้า”

“แล้วพระธิดาพรหมจารีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไรบ้าง สวยไหม”
 พญากาวินทะตรัสถาม

“งดงามยิ่งนักราวกับนางฟ้านางสวรรค์เลยทีเดียวพระพุทธรูปเจ้าข้า” ทหารรับใช้กราบพูล พญากาวินทะได้ฟังดีใจยิ่งนักจึงสั่งว่า

“ถ้าอย่างนั้นพวกเจ้าจัดขบวนไปขอนางมาอีกครั้งหนึ่งเถอะ”

บรรดาทหารของพญากาวินทะจึงจัดขบวนไปเมืองอนูราช เพื่อขอนางพรหมจารีอีกครั้งหนึ่ง แต่นางปฏิเสธและย้ำว่าไม่ต้องจัดคนมาขออีกเป็นครั้งที่สามเพราะยังงั้นเสียนางจะไม่มีวันยอมไปเป็นชายาของพญากาวินทะเป็นแน่

พญากาวินทะได้ฟังความทหารนำมากราบพูลก็โกรธมาก จึงเสนาอำมาตย์ให้จัดเตรียมไพร่พลเพื่อยกทัพไปทำศึกกับเมืองอนูราช ทั้งประกาศว่าจะจับนางพรหมจารีมาเป็นนางรับใช้คอยล้างเท้าพระองค์

เมื่อนางพรหมจารีรู้ว่าพญากาวินทะนำกองทัพมา ก็สั่งให้ช่างเหล็กตีดาบเล่มยาวใหญ่เท่าใบกล้วย แล้วเกณฑ์หญิงสาวจำนวนแสนคนมาเป็นบริวารในการทำศึก

พญากาวินทะเมื่อยกพลมาตั้งอยู่นอกเมืองก็ร้ายคาถาเป่าเชือกให้กลายเป็นงูไปรัดนางพรหมจารี นางพรหมจารีก็ร้ายคาถาเป่าเชือกให้กลายเป็นนกเหยี่ยวคาบงูของพญากาวินทะไปเสีย พญากาวินทะร้าย

คาถาให้ไฟไหม้ปราสาทของนางพรหมจารี นางก็ร้ายคาถาให้เกิดฝนไปดับไฟนั้นเสีย พญากาวิวิฑูรย์ร้ายคาถาให้เกิดน้ำฝนไปตกยังปราสาทนางพรหมจารีร้ายคาถาให้ลมใหญ่หอบเอาน้ำฝนนั้นไปตกที่อื่นเสีย

นางพรหมจารีซึ่งข้างออกไปนอกเมือง พร้อมกองทัพหญิงทั้งหมดกว่าแสนคน นางร้องตะโกนทำพญากาวิวิฑูรย์ไปว่า

“พญากาวิวิฑูรย์ ท่านอย่ามัวเสียเวลาเล่นกลอยู่เลย ท่านมาชนข้างกับข้าดีกว่า”

พญากาวิวิฑูรย์ได้ยินคำทำนองนั้นโมโหแทบจะเต้น จึงรีบไล่ข้างออกรบ แต่ไม่มีใครแพ้ใครชนะจึงแยกย้ายกันไปหยุดพัก พญากาวิวิฑูรย์คิดอุบายจะล่องหนไปจับเอานางพรหมจารีถึงในปราสาท จึงเรียกทหารมาสวมหมิ่นแปดพันคน แล้วร้ายคาถากำบังกายทั้งกองทัพ

จินตะคาดอมลูกแก้ววิเศษมองเห็นกองทัพของพญากาวิวิฑูรย์กำลังจะเข้ามาในปราสาทจึงบอกนางพรหมจารีว่า

“น้องหญิง พญากาวิวิฑูรย์ได้นำทหารมากมายหมายจะมาจับน้องแล้วนะ”

นางพรหมจารีมองไม่เห็น จินตะคาดจึงเอาน้ำลายของตนป้ายตานาง นางจึงเห็นพญากาวิวิฑูรย์และไพร่พลมากมายอยู่ที่ลานกว้างหน้าปราสาท นางพรหมจารีจึงขอน้ำลายจินตะคาดมาป้ายตาทหารหญิงทั้งแสนคน แล้วร้ายคาถากำบังไว้ จึงกลายเป็นว่า ทักษิณางพรหมจารีมองเห็นพญากาวิวิฑูรย์และทหารทั้งสามหมื่นแปดพันคน แต่ทัพของพญากาวิวิฑูรย์นั้นกลับมองไม่เห็นใครเลย

ทหารหญิงทั้งแสนคนจับกุมไพร่พลของพญากาวิวิฑูรย์ที่มีจำนวนน้อยกว่าได้ทั้งหมด พญากาวิวิฑูรย์แพ้จึงต้องเสียบ้านเมืองให้กับนาง

พรหมจารี บ้านเมืองอื่น ๆ อีกสามหมื่นแปดพันเมืองที่เป็นเมืองขึ้นของเมืองไพสาลีก็ต้องมาสวามิภักดิ์กับนางพรหมจารีด้วยเช่นกัน

นางพรหมจารีได้เป็นใหญ่มีอำนาจและกองทัพมากมายแต่ก็ยังคงคิดเคียดแค้นเจ้าสุทนต์จักร จึงจัดผู้คนในเมืองไพสาลีเกือบสามแสนคนยกทัพไปเมืองอนุมัตติ

ฝ่ายจันตะคาดนั้น เมื่อช่วยเหลือนางพรหมจารีทำศึกกับพญากาวิวิธะเสร็จสิ้นแล้วก็อำลาพญารธรรมขันติเพื่อไปตามหาเมียของตน เพราะจันตะคาดรู้ด้วยอิทธิฤทธิ์ของลูกแก้ววิเศษแล้วว่านางเทวธิดังกา นั้นเคยอาศัยอยู่กับแม่เฒ่าปริสุทธ์ในเมืองอนุมัตติและบัดนี้นางบวชเป็นชีแล้ว

จันตะคาดเดินทางไปถึงเมืองอนุมัตติตามหาบ้านของแม่เฒ่าปริสุทธ์จึงพบและขออาศัยอยู่ด้วย

“แม่จ๋า ข้านี้พลัดหลงมาจากเมืองไกล ข้าขออาศัยอยู่กับแม่ด้วยจะได้ไหมจ๊ะ”

แม่เฒ่าปริสุทธ์ก็ตอบไปว่า

“ลูกเอ๊ย แม่เป็นคนยากคนจน ลูกจะมาอยู่อาศัยกับแม่ได้ยังไงกัน”

“แม่จ๋า ข้านี้ก็เป็นคนทุกข์ไร้เซ่ใจพลัดบ้านมา ถึงแม่จะทุกข์จะยากแค่ไหน ข้าจะช่วยทำมาหากินดูแลแม่ตามกำลังของข้านะจ๊ะแม่จ๋า ขอให้ข้าได้อยู่อาศัยด้วยคนเถอะจ๊ะ” จันตะคาด อ้อนวอนจนแม่เฒ่าปริสุทธ์ใจอ่อนยอมให้อาศัยอยู่ด้วย จันตะคาดจึงเล่าความเป็นไปของตนให้แม่เฒ่าได้ฟังจนหมด และช่วยทำงานบ้านทุกอย่างเท่าที่จะทำได้

เหมือนดังลูกปฏิบัติต่อพ่อแม่ของตนเป็นที่ชื่นใจของแม่เฒ่าปริสุทธ์ ยิ่งนัก

วันหนึ่งแม่ชีเทวธิดังกามาเยี่ยมแม่เฒ่าปริสุทธ์ จันตะคาดเห็นนางเดินมาแต่ไกลก็ไปหลบอยู่ในป่าเสีย เพราะกลัวว่าหากนางเทวธิดังกาเห็นตนเองเข้าอาจจะเข้ามาทอดด้วยความลึมตัว จะทำให้ศีลที่รักษาอยู่นั้นขาดลง

ส่วนนางเทวธิดังกาเมื่อมาถึงก็เห็นความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในเรือนของแม่เฒ่า อีกทั้งยังเห็นเสื้อผ้าผู้ชาย จึงได้ถามด้วยความแปลกใจ แม่เฒ่าปริสุทธ์จึงเล่าว่ามีชายคนหนึ่งชื่อจันตะคาด เป็นคนทุกขไรรู้เกิดในเมืองจำปานคร ต่อมาไปอยู่ยังเมืองกาสิแล้วไปได้เมียที่เมืองอินทปัตถ์ ต่อมาทั้งคู่จะเดินทางไปเมืองกาสิ แต่เรือก็มาแตกกลางทะเล พลัดเมียมาก็เดินทางจนกระทั่งมาถึงเรือนนี้

แม่ชีเทวธิดังการู้แน่ว่าเป็นจันตะคาดสามีของตน จึงรีบกลับวัดไปขอลาสิกขาบทแล้วกลับมายังเรือนของแม่เฒ่าปริสุทธ์ เมื่อจันตะคาดเห็นนางเทวธิดังกาก็วิ่งออกไปกอดนางด้วยความรัก เมื่อแม่เฒ่าปริสุทธ์รู้เรื่องราวทั้งหมดก็ดีใจ จึงผูกข้อมือรับขวัญจันตะคาดแล้วให้สองผัวเมียอยู่ด้วยกันในเรือนตน

ฝ่ายเจ้าสุทนต์นัจกรได้ข่าวว่าแม่ชีเทวธิดังกาสึกออกมาแล้วก็ให้คนไปรับนางเข้าวัง แต่แม่เฒ่าปริสุทธ์ปฏิเสธและบอกว่านางเทวธิดังกา นั้นมีผัวเสียแล้ว เมื่อเจ้าสุทนต์นัจกรทราบความก็โกรธแม่เฒ่าปริสุทธ์ ยิ่งนัก สั่งให้ทหารไปนำตัวแม่เฒ่าเข้าไปในวังแล้วขู่ว่า

“ยายเฒ่าปริสุทธ์ เจ้านี้ช่างเลวนัก ตอนที่ข้าจะไปรับนางเทวธิดังกามาเป็นเมีย เจ้าทำอุบายเอานางไปบวชชี ข้าบอกเจ้าแล้วไม่ใช่ริว่า

ถ้านางสีงอกออกมาเมื่อไหร่ ข้าจะไปเอนางมาอยู่ในวัง แต่นี่เจ้ากลับบอก
กว่านางมีผัวแล้ว เอาจอย่างนี้ก็แล้วกัน ยายเฒ่า เจ้าจงไปหาช่างมาร้อย
เชือก ม้าร้อยตัว วัวร้อยตัว ทองคำร้อยชั่ง แก้วแหวนเงินทองอีกร้อย
หีบมาให้ข้า ถ้าเจ้าเอามามอบให้ข้าไม่ได้ ข้าจะฆ่าเจ้าเสีย เข้าใจไหม
ยายเฒ่าเจ้าเล่า”

ฝ่ายแม่เฒ่าปริศนุทธิ์เมื่อถูกข่มขู่ตั้งนั้นก็เดินร้องไห้กลับเรือน
เล่าเรื่องราวที่ถูกเจ้าสุทนต์นักรข่มขู่มาทั้งหมดให้จันตะคาดและนาง
เทวีสังกาฟังจันตะคาดจึงบอกว่า

“แม่ไม่ต้องวิตกเลยนะจ๊ะแม่ เดี่ยวลูกจะจัดการทุกอย่างให้
เรียบร้อยเอง”

แล้วจันตะคาดก็สวมรองเท้าพิเศษแล้วเหาะไปอุ้มช้าง ม้า วัว
ป่าใหญ่อย่างละร้อยตัวมาใส่ไว้ในคอกของเจ้าสุทนต์นักร จากนั้นจึง

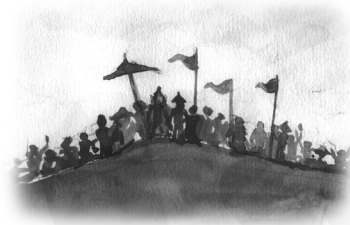
อมลูกแก้ววิเศษแล้วก้มมองดูในพื้นที่ เห็นว่าตรงไหนมีเงินทองแก้ว
แหวนก็ไปขุดเอามาเท่าที่เจ้าสุทศนจักรต้องการ จากนั้นจึงให้แม่เฒ่าไป
เข้าเฝ้า

เจ้าสุทศนจักรเห็นแม่เฒ่าปริศนึร้หาทุกสิ่งมาให้ได้ ก็แค้นใจแต่
ไม่รู้จะทำอย่างไรได้ จึงบอกให้เสนาอำมาตย์ไปสืบดูว่ายังมีพระธิดาของ
เจ้าเมืองไหนที่มีรูปร่างหน้าตาสวยงามอยู่บ้าง จะได้เอาสมบัติที่บังคับ
เอาจากแม่เฒ่าปริศนึร้ไปสูขอ

ฝ่ายเสนาอำมาตย์พบว่าพระธิดาของเมืองคันธรัฐชื่อนางอุดม
ธานีมีความงดงามราวกับนางฟ้าก็กลับมาราบทูลเจ้าสุทศนจักร เจ้าสุ
ทศนจักรจึงสั่งให้เสนาอำมาตย์เหล่านั้นนำข้าของบรรณาการเดินทาง
ไปสูขอนางอุดมธานี

ส่วนจันตะคาดและนางเทวีสั่งงานนั้นก็อาศัยอยู่กับแม่เฒ่า
ปรีสุทธิ์ที่เมืองอนุมัตติต่อไป เพื่อช่วยดูแลปรนนิบัตินางเป็นการ
บุญคุณ

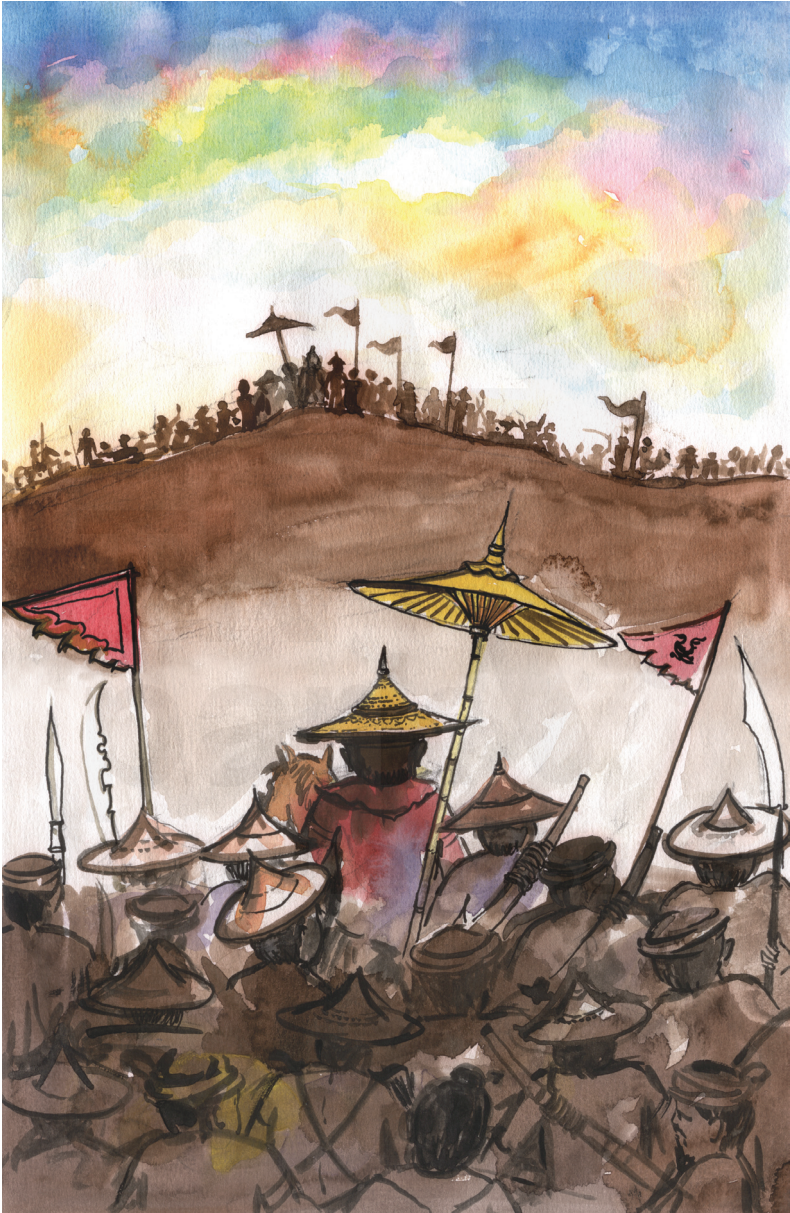

TK
park

๗๖๗
แปด

ผลของการกระทำดี

ผลของการกระทำดี

เสนาอำมาตย์ของเจ้าสุทศนจักรออกเดินทางไปสู่ขอพระธิดา
อุดมธานียังเมืองคันทรฐได้หนึ่งเดือน กองทัพของพญารธรรมขันธ์และ
พระธิดาพรหมจารีก็เดินทางมาถึงซานเมืองอนุมิตี เสียงโห่ร้องของเหล่า
ทหารดั่งอ้ออึง ชาวเมืองอนุมิตีเห็นขบวนกองทัพเมืองอนูราชยกมา
มากมายอย่างนั้นตกใจกลัวกันเป็นอันมาก

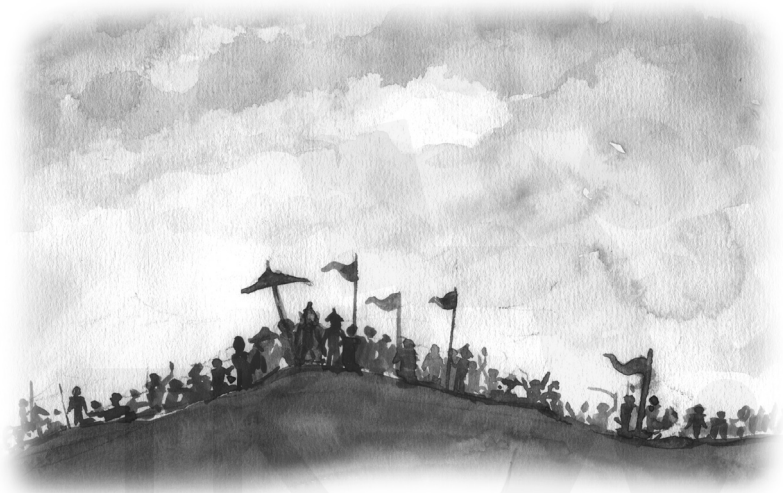
ฝ่ายเจ้าสุทศนจักรจึงเรียกนางแม่เฒ่าปรีสุทธีเข้าเฝ้าแล้วสั่งให้
ย้ายไปอยู่ปากทางเข้าเมือง ยังเจ็บแค้นแม่เฒ่าปรีสุทธีไม่หาย

“ยายเฒ่า เจ้าจงย้ายบ้านไปอยู่ปากทางเข้าเมืองโนน ข้าไม่
เห็นหน้า ไปเสียวันนี้เลยนะ ไม่เช่นนั้นข้าสั่งฆ่าเจ้าทั้งบ้านแน่”

เมื่อรู้จินตะคาดเรื่องราวทั้งหมดก็บอกแม่เฒ่าว่า

“แม่ไม่ต้องกลัวหรอกจ้ะ เดี่ยวลูกจะจัดการทุกอย่างเอง”

จินตะคาดจัดการย้ายบ้านไปอยู่ปากทางเข้าเมืองแล้วเขียนหนังสือ
ไว้ที่หน้าบ้านว่าบ้านหลังนี้เป็นบ้านของจินตะคาด ผู้ที่เคยพาพระธิดา
พรหมจารีไปส่งที่เมืองธรรมขันธ์ จากนั้นจึงบอกให้แม่เฒ่าปรีสุทธี

และนางเทวธิดังกาอยู่ในบ้าน ปิดประตูหน้าต่างเสียให้หมด ส่วน
ไปเกี่ยวหญ้าอยู่ข้างนอก

เมื่อกองทัพของเมืองอนูราชเคลื่อนทัพมาถึงปากทางเข้าเมือง
พระธิดาพรหมจรรย์ซึ่งนำหน้าขบวน เห็นจันตะคาดเกี่ยวหญ้าอยู่หน้า
บ้านหลังหนึ่งก็ตีใจยิ่งนัก รีบลงจากหลังช้างมาทრุดตัวหมอบไหว้อยู่
แทบเท้าจันตะคาด

“พี่จันตะคาด นี่พี่มาทำอะไรอยู่ที่เมืองนี้”

จันตะคาดประคองนางพรหมจรรย์ให้ลุกขึ้นยืน เล่าเรื่องราว
ทั้งหมดให้นางฟังและบอกว่าบ้านหลังนี้ ตนอาศัยอยู่กับเมียและแม่เฒ่า
ผู้มีบุญคุณ นางพรหมจรรย์จึงสั่งห้ามไม่ให้ไพร่พลทุกคนทำร้ายคนใน
บ้านนี้ แล้วลาจันตะคาดกลับไปบัญชากองทัพต่อไป

นางพรหมจารีรายมนต์คาถากำบังกองทัพทั้งหนึ่งแสนคนนั้นไม่ให้ใครมองเห็นได้ แล้วนำทัพบุกเข้าไปในเมืองอนุมิตอย่างห้าวหาญ เสียงดาบที่ฟาดฟันกันดังสนั่นทั่วทั้งเมือง ขบวนช้างที่ยกพลเข้าไปในวังนั้นเหยียบย่ำไปทางไหน แผ่นดินทรุดแตกราวกับจะทะลุไปถึงเมืองบาดาล เสียงโห่ร้องของเหล่าทหารเมืองอนุราชนั้นดังสนั่นราวกับเสียงพญามัจจุราชจะมาเอาชีวิต ชาวเมืองอนุมิตต่างวิ่งหนีกันคนละทิศละทาง บ้างวิ่งลงเรือได้ก็รีบพายหนีออกจากฝั่ง บ้างวิ่งหนีไปซ่อนตามป่าตามเขา

ฝ่ายทหารกล้าของนางพรหมจารีเข้าไปในวัง จับพญานันท์กิต และเจ้าสุทนต์จกรได้ก็ประหารทันที ผู้คนในเมืองอนุมัติจึงยอมจำนน ยอมแพ้ พญารธรรมขันติ พระบิดาของนางพรหมจารีจึงสั่งจึ่งให้ทหารไป เชิญจันตะคาดเข้าเฝ้าแล้วประกาศต่อหน้าทุกคนว่า

“ข้าพญารธรรมขันติ เจ้าเมืองเมืองอนุราช ขอยกเมืองอนุมัตินี้ให้ กับพญาจันตะคาด ผู้ที่ข้าถือเป็นลูกชายอีกคนหนึ่งของข้า ขอให้พวก เจ้าทุกคนจงเคารพและเชื่อฟังพญาจันตะคาด เพราะท่านเป็นผู้มีศีลมี สัตย์ พวกเจ้าทุกคนจงหมั่นรักษาศีลห้า ศีลแปด ทำบุญทำทาน เข้าวัด ฟังธรรมเป็นประจำ ยึดเอานิพพานเป็นที่ตั้ง ขอให้พญาจันตะคาด ปกครองบ้านเมืองนี้ให้ผาสุกตลอดไป”

เมื่อพญาจันตะคาตได้ขึ้นครองเมืองอนุมัตถ์ที่ตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรมไม่เคยเบียดเบียนไพร่ฟ้าประชาชน มีแต่สนับสนุนส่งเสริมพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง พญาจันตะคาตมีลูกแก้ววิเศษอยู่ เมื่ออมลูกวิเศษได้เห็นสมบัติอยู่ตรงไหนก็สั่งให้ทหารขุดขึ้นมาสร้างวัด สร้างกุฏิ วิหาร สถูปเจดีย์ พลเมืองเห็นบุญบารมีของพญาจันตะคาตตั้งนั้นไม่กล้าจะลักขโมยไม่ผิดลูกเมียใคร เมืองอนุมัตถ์จึงเจริญรุ่งเรือง ผู้คนมีความสุขกันตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ฝ่ายเสนาอำมาตย์ของเจ้าสุทนต์จักรที่เดินทางไปยังเมืองคันธรัฐนั้น ได้มอบของบรรณาการให้กับเจ้าเมืองเพื่อส่งขอพระธิดาคุดมธานี กลับไปเป็นชายาของเจ้าสุทนต์จักรโดยที่ไม่รู้ว่าเจ้าสุทนต์จักรและพญานันทกิตถูกประหารชีวิตไปแล้ว

อีกหลายเดือนนับจากนั้น ขบวนของเสนาอำมาตย์จึงเดินทางกลับมาถึงเมืองอนุมัตถ์ แต่เมื่อได้รู้ว่าพญานันทกิตและเจ้าสุทนต์จักรได้สิ้นพระชนม์ไปแล้ว จึงขอเข้าเฝ้าพญาจันตะคาตเพื่อกราบทูลเรื่องราวทั้งหมด

“เมื่อหลายเดือนก่อน เจ้าสุทนต์จักรรับสั่งให้เหล่าข้าไปเชิญพระธิดาคุดมธานีแห่งเมืองคันธรัฐมาเป็นพระชายา บัดนี้พระธิดาคุดมธานีเสด็จมาถึงแล้ว และพวกข้าพระพุทธเจ้าเพิ่งได้รู้เรื่องราวทั้งหมด จนปัญญาน่าจะแก้ไขปัญหานี้อย่างไรดี ขอให้พระองค์ทรงตัดสินด้วยพระพุทธเจ้าข้า”

พญาจันตะคาดกล่าวกับนางอุดมธานีว่า

“ขณะที่เหล่าเสนาอำมาตย์เดินทางไปเชิญพระธิดามายังเมืองนี้ พญาธรรมขันติเมืองอนุราชนำทัพมาพร้อมกับพระธิดาพรหมจารี เพราะพระธิดาพรหมจารีนั้นเคียดแค้นที่เคยถูกเจ้าสุทศนจักร์สั่งล่อยแพ เจ้าสุทศนจักร์และพญานันทกิตจึงถูกประหารชีวิต พญาธรรมขันติได้มอบเมืองอนุมิตินี้ให้กับหม่อมฉันดูแลแทน แต่มาบัดนี้ เมื่อพระธิดา

เดินทางมาไกลจากเมืองคันธรัฐ หม่อมฉันจึงคิดว่าจะมอบเมืองอนุมตินี้ให้กับพระธิดาทรงปกครองต่อไป”

พระธิดาอุทุมธานีได้ยื่นพญาจินตะคาดกล่าวดังนั้นก็ปฏิเสธไปว่า

“ไม่ได้หรอกเพคะ หม่อมฉันเดินทางมาเมืองนี้เพื่อถวายตัวเป็นชายาเจ้าสุทนต์จักร แต่เมื่อเจ้าสุทนต์จักรได้สิ้นพระชนม์ไปแล้ว หม่อมฉันก็ควรจะเดินทางกลับไปยังเมืองคันธรัฐเพคะ”

พญาจินตะคาดจึงว่า

“บัดนี้พระธิดาเท่ากับเป็นชายาของเจ้าสุทนต์จักร เมื่อสิ้นพญานันทกิตและเจ้าสุทนต์จักร พระธิดาก็เท่ากับทรงเป็นเทวีผู้ปกครองเมือง หม่อมฉันกับเทวธิดงก้านั้นจะกลับไปหาพี่ชายที่เมืองกาสิ ถ้าพระธิดาดูแลเมืองอนุมตินี้ต่อไป หม่อมฉันจะดีใจยิ่งนัก”

พระมเหสีเทวธิดงก้า กล่าวสนับสนุนความคิดของพญาจินตะคาดว่า

“หม่อมฉันเห็นด้วยเพคะ พระธิดาอุทุมธานีนั้นเหมาะสมจะเป็นผู้ปกครองของเมืองนี้ หากเรายอมให้พระธิดาเสด็จกลับเมืองคันธรัฐก็เท่ากับเป็นการหมิ่นพระเกียรติของพระองค์ ทรงอยู่เป็นมิ่งขวัญของเมืองอนุมตินี้เกิดเพคะ อาณาประชาราษฎร์จะได้อุ่นใจ”

เหล่าเสนาอำมาตย์ทั้งหลาย ต่างพร้อมกันทูลเชิญพระธิดาอุทุมธานีให้ประทับอยู่เป็นกษัตริยาของเมืองอนุมิต

เมื่อเรื่องราวทั้งหมดเรียบร้อย พญาจินตะคาดและพระมเหสีเทวธิดงก้าจึงเตรียมตัวกลับเมืองกาสิ

ในเรือนหลังใหญ่ของแม่เฒ่าปริสุทธิ์นั้น บัดนี้มีเหล่าคนรับใช้

หญิงชายมากคอยดูแลปรนนิบัติ พญาจันตะคาดและพระมเหสีเทวริ
ลังกาเข้าไปกราบลาแม่เฒ่าปรีสุทรี

“แม่จ๋า ลูกทั้งสองต้องขอลาแม่ไปก่อนนะจ๊ะ ลูกได้ขอให้พระ
อุทุมมานี้ช่วยจัดคนมาดูแลปรนนิบัติแม่ด้วย พระองค์คงจะไม่ทอดทิ้ง
แม่หรอกจ๊ะ”

แม่เฒ่าปรีสุทรีก็กล่าวกับทั้งสองคนซึ่งนางรักเหมือนลูกในใจว่า

“ลูกทั้งสองไม่ต้องห่วงแม่หรอก ทุกวันนี้แม่อยู่สุขสบายดีแล้ว
ขอให้ลูกทั้งสองปลอดภัย โชคดีมีชัยนะลูกนะ”

พญาจันตะคาดและพระมเหสีเทวริลังกาเดินทางโดยเรือสำเภานานหลายเดือนจึงมาถึงเมืองกาตี พญาสุริยคาดเห็นน้องชายกลับมาก็กินดีใจเป็นอันมาก

“น้องจันตะคาด พี่ดีใจเหลือเกินที่ได้เห็นหน้าน้องอีก ตั้งแต่เจ้าเดินทางไปกับพ่อค้าสำเภามาเมื่อสองสามปีก่อน พี่ก็ไม่ได้ข่าวคราวจากเจ้าเลย พี่ไม่รู้ว่าเจ้าเป็นตายร้ายดีอย่างไร เจ้าเล่าให้พี่ฟังหน่อยซิว่าเจ้าไปถึงไหนมาบ้าง”

พญาจันตะคาดจึงเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้พี่ชายฟัง แล้วเรียกพระมเหสีเทวริลังกาไปหาพญาสุริยคาดและพระมเหสีสุชาติสา ทั้งสองพระองค์ชื่นชมยินดีเป็นอันมากที่น้องชายได้คู่ครองที่งดงามและเป็นคนดี

พญาจันตะคาดกับพระมเหสีเทวริลังกาพักอาศัยอยู่ที่เมืองกาตีกับพญาสุริยคาดได้หลายเดือน พญาพรหมจักร เจ้าเมืองอินทปัตถ์พระบิดาของพระมเหสีเทวริลังกาได้สิ้นพระชนม์ลง พระมเหสีจึงรับสั่งให้เหล่าเสนาอำมาตย์ออกไปตามหาจันตะคาดและนางเทวริลังกาเพื่อให้มาครองเมือง

เหล่าเสนาอำมาตย์เมืองอินทปัตถ์สืบเสาะไปตามเมืองต่างๆ จนได้ร่องรอยของทั้งสองพระองค์ รู้ว่าบัดนี้จันตะคาดได้เป็นพญาจันตะคาด ครองเมืองอนุมิตีแล้วสละราชสมบัติให้กับพระธิดาอุดมธานีก่อนเดินทางไปยังเมืองกาสิ เหล่าเสนาอำมาตย์จึงเดินทางตามไปยังเมืองกาสิแล้วขอเข้าเฝ้า

“เหล่าข้าพระพุทธเจ้าเดินทางมาจากเมืองอินทปัตถ์เพื่อกราบทูลให้พญาจันตะคาดและพระมเหสีเทวธิดังกาได้ทรงทราบว่ บัดนี้พญา

พรหมจักรได้สิ้นพระชนม์ลงแล้ว พระมเหสีจึงมีรับสั่งให้เหล่าข้า
พระพุทธรเจ้ามาทูลเชิญทั้งสองพระองค์เสด็จกลับเมืองอินทปัตถ์ เพื่อ
เป็นพญาครองเมืองต่อไปพระพุทธรเจ้าข้า”

พระมเหสีเทวธิดาสังกาได้ยินคำที่เหล่าเสนากราบทูลว่าพระบิดา
ของนางนั้นสิ้นพระชนม์เสียแล้ว จึงร้องให้ออกมาอย่างสุดกลั้น พญา
จันตะคาดประคองนางไว้แล้วจึงหันไปมองพญาสุริยาคาดเพื่อขอความ
คิดเห็นพญาสุริยาคาดจึงกล่าวว่า

“จันตะคาดน้องรัก น้องไม่ต้องเป็นห่วงพี่หรอก น้องจงไปช่วย
ดูแลบ้านเมืองอินทปัตถ์เถอะ น้องเทวธิดาสังกาคงอยากจะไปเคารพศพ
ของพระบิดาจะแย่แล้วละ น้องต้องดูแลน้องเทวธิดาสังกาให้ดี ๆ นะ”

เมื่อได้ฟังดังนั้น พญาจันตะคาดจึงสั่งให้คนรับใช้จัดเตรียมข้าว
ของในการเดินทาง เมื่อพร้อมแล้วจึงได้อำลาพี่ชายเดินทางกลับไปยัง
เมืองอินทปัตถ์โดยเรือสำเภา

พระมเหสีเทวธิดาสังกานั้นยังคงโศกเศร้ากับการจากไปของพระบิดา
พญาจันตะคาดเห็นดังนั้นจึงเข้ามาอดนางไว้แนบอกแล้วกล่าวปลอบ
ประโลมว่า

“เทวธิดาสังกาคณดิของพี่ น้องอย่าเสียใจไปเลย เสด็จพ่อ
สิ้นพระชนม์ไปด้วยวัยชรา พระองค์นั้นไม่ได้ทุกข์ทรมานหรือเจ็บปวด
อย่างไรใด หากน้องยังร้องไห้อย่างนี้ วิญญาณของพระองค์จะไม่ไปสู่สุข
คตินะ”

“แต่น้องยังสงสารพระมารดา พระองค์คงจะโศกเศร้าเสียใจยิ่ง
กว่ามิหนำซ้ำยังไม่มีใครอยู่เคียงข้าง”

“พระมเหสีจะมีน้องไปอยู่ด้วยเหมือนแต่ก่อน และมีพี่คอยดูแล
ปรนนิบัติพระองค์ใจจะ น้องเทวธิดาสังกายาได้เศร้าไปเลย พี่สัญญาว่า
ที่จะดูแลน้องและเสด็จแม่ให้ดี ไม่แพ้เสด็จพ่อของน้อง พี่จะรักและอยู่
กับน้องไปจนวันสุดท้ายของชีวิต”

พระมเหสีเทวธิดาสังกาได้ฟังคำปลอบประโลมของพญาจันตะคาด
ดังนั้นจึงคลายความโศกเศร้าไปได้มาก เอนศิริชะงัดไหล่ของพญาจันตะ
คาดผู้เป็นสวามีอย่างรักใคร่

พระอาทิตย์ยามใกล้อัสดงนั้นเปล่งแสงสีทองเจิดจ้าเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะจมหายลงไปใต้ม่าน้ำกว้าง พญาจันตะคาดนึกทบทวนถึงวัยเด็กที่เคยลำบากเข็ญใจ ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นใหญ่เป็นโตกว่าใครๆ ในแผ่นดินได้เช่นนี้ ทั้งหมดนั้นก็เพราะความดีที่ได้กระทำตลอดมา

แม้ว่าจะเกิดมายากจนทุกข์ไร้อย่างไร หากเพียรทำความดี ในที่สุด ผลแห่งกรรมดีนั้นจะต้องนำพาชีวิตให้มีความสุขได้อย่างแน่นอน

TK
park
อุทยานการเรียนรู้

ประวัติย่อผู้เขียนเรื่อง

นางธิตินัดดา มณีวรรณ

วัน เดือน ปีเกิด

- 12 สิงหาคม 2515 จังหวัดลำพูน

ที่อยู่ปัจจุบัน

- สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
239 ถ.ห้วยแก้ว ต.สุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่
โทรศัพท์ 053-942-578

ประวัติการศึกษา

- 2537 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย)
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- 2543 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาและวรรณกรรม
ล้านนา) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ประวัติการทำงาน

- 2543-ปัจจุบัน นักวิจัย กลุ่มงานล้านนาคดีศึกษา
สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- 2542-ปัจจุบัน คอลัมนิสต์ประจำนิตยสารขวัญเรือน
คอลัมน์ “สี่ส้นปั้นแต่ง” นามปากกา “ภูโพยม”

ประวัติย่อผู้วาดภาพประกอบ

นางธนชัย มณีวรรณ

วัน เดือน ปีเกิด

- ๒๙ เมษายน ๒๕๒๒ จังหวัดเชียงใหม่

ที่อยู่ปัจจุบัน

- ๕๑/๑๒๒ หมู่ ๑ ต.สันป่าเลียด อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่
โทรศัพท์ ๐ ๙๔๖๐๙ ๗๒๒๐

ประวัติการศึกษา

- ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาประติมากรรม
คณะศิลปกรรม สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่

เปิดโลกกว้างแห่งการเรียนรู้ บนรากฐานภูมิปัญญาท้องถิ่น

การจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ส่วนภูมิภาค เป็นภารกิจสำคัญประการหนึ่งของสำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) เน้นการถ่ายทอดบทเรียนการจัดการการเรียนรู้ภายใต้บริบทวัฒนธรรมและความสนใจที่สอดคล้องกันของคนในท้องถิ่น เพื่อกระจายโอกาสให้เด็กและเยาวชนไทยสามารถเข้าถึงการเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข

โครงการนิทานพื้นบ้าน 4 ภาค เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานเพื่อจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ส่วนภูมิภาค โดยจัดทำเนื้อหาสาระในรูปแบบที่เด็กและเยาวชนสนใจ ซึ่งสามารถสื่อให้เห็นความเป็นตัวของตัวเอง ได้รับรู้ถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าในท้องถิ่น รวมทั้งการรักษาและสืบทอดมนต์เสน่ห์แห่งนิทานพื้นบ้าน

หนังสือชุดนิทานพื้นบ้าน 4 ภาค ประกอบด้วยนิทานภาพสำหรับเด็กอายุไม่เกิน 9 ปี และวรรณกรรมสำหรับเยาวชนอายุ 10-18 ปี สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ดำเนินการจัดพิมพ์แล้วเสร็จ และกระจายเผยแพร่ทั่วประเทศแล้ว ดังนี้

นิทานภาพภาคใต้

- จำนวน 6 เรื่อง
- จารอภิตอ
- เมืองน้อยอยู่ที่หนูรัก
- ไก่โง่งมูตัง
- เปาะแซเตาะกับซามะ
- ไข่น้อยกับแพะน้อยในวันฮารีรายอ
- ซิงอ : เจ้าป่าผู้กล้าหาญ

วรรณกรรมเยาวชนภาค

- จำนวน 6 เรื่อง
- ซาโก
- พระเศวตสุรตชาธาร
- ร่ายขอหมอแน
- จาโต : เล่ห์กลบน
- วัดถ้ำคูหาภิมุข
- แดนคนธรรพ์

นิทานภาพภาคเหนือ

- จำนวน 5 เรื่อง
- ห้าสหายปราบยักษ์
- เชียงใหม่เมืองบุญ
- เพลงละอ่อน
- พี่ล่อ...ไกผู้พิชิตพระอาทิตย์
- ดาววีไถน้อย

วรรณกรรมเยาวชนภาคเหนือ

- จำนวน 7 เรื่อง
- ผู้เฒ่าเล่าไว้
- กำพร้าบัวทอง
- จันตะคาด
- หมาขนดำ
- นิทานของอุ้ย
- อ้อมล้อมต่อมคำ
- ฝีม้าบ้อง

นิทานภาพภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- จำนวน 5 เรื่อง
- ช้างตื้อ
- อีเก็ง...เดือนดาว
- เมืองมหาสารคาม
- เสียงฮัก เสียวแพง
- ยีตลิวสอง

วรรณกรรมเยาวชนภาคตะวันออกเฉียง

- จำนวน 7 เรื่อง
- ฝึบพิ้ม
- ผจญภัยเมืองฟ้าแดด
- สิ้นไซ
- ตำนานซูลูกับนางอ้ว
- อภินิหารบาดาลนคร
- เรื่องเล่าเจ้ากำพรว้า
- ทำว้อหล้อ

งูเห่าตัวใหญ่กำลังต่อสู้กับงูพิษอย่างเอาเป็นเอาตาย
สุริยศาตคิดว่ามีอันต้องตายให้หยุดเดินแล้วหลบดู่เหตุการณ
ทั้งคู่สังเกตเห็นว่างูเห่าไล่กัดกับงูพิษ เมื่องูเห่าได้ที่จึงฉก
ไปที่คองูพิษ เมื่องูพิษสิ้นใจตาย งูเห่าก็เลื้อยไปเด็ดใบไม้
จากขุมไม้ไผ่ๆ มาใส่ปากงูพิษ
ทันใดนั้นงูพิษก็ฟื้นคืนชีวิต

อุทยานการเรียนรู้

ชุดวรรณกรรมเยาวชนพื้นบ้าน
สำหรับเด็กและเยาวชนอายุ 9 ปี ขึ้นไป

ISBN 978-974-287-736-1

9 789742 877361 135 .-